

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

123-132
577
+ 133-134

ΙΑ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 123

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1915

ΞΕΝΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΜΕ ΙΕΡΑΚΑΣ

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,"

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Σιγά-σιγά αρχίζει η παράστασις μας ως Κράτους και ως λαού να είναι ανάλογος με την νέαν κατάστασιν των πραγμάτων και η μεγαλειώδης αυτή παράστασις ήρχισε με τὸ 1915, ἢ μάλλον με τὴν πρωτοχρονιάτικην τελετὴν, εἰς τὴν ὁποίαν διὰ πρώτην φοράν ἐφέτος ἐδόθη τόση προσοχή. Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι ἀπὸ τοῦ πολέμου καὶ ἐντέθεν δὲν εἶχε κατορθωθεῖ ἐκ διαφόρων γεγονότων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐκυριάρχει τὸ πένθος τῆς Βασ. Οἰκογενείας, νὰ ἐπιδειχθῇ καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἐπισήμου Ἑλλάδος καὶ τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ, ὅπως πράγματι ἐθανιάσθησαν ἀμφότερα κατὰ τὴν τελετὴν τῆς πρωτοχρονιάς καὶ ἐθέρμαναν ἐλπίδας καὶ πόθους.

Ο ΞΕΝΟΣ ΜΑΣ. — Ὁ ἄνδρειος, πολεμιστὴς τοῦ 70, ὁ στρατηγὸς τῆς ἡμέρας Πά, ὁ μονόχειρ, διήλθε τῆς πολέως μας, ἐγένετο δὲ ἀντικειμενικὸν ζῆλοτάτων ἐκδηλώσεων, ὅπου ἐνεφανίζετο.

Ἄν ἐρωτᾶτε καὶ διὰ τὸν πόλεμον... τὰ ἴδια Παντελάκη μου. «Σφοδαί μίαια εἰς τὸ Δ. μέτωπον». «Οἱ σύμμαχοι ἐκυριεύσαν Γερμανικὰ χωρακώματα» κ.λ.π. Αὐτοὶ εἶναι τίτλοι τηλεγραφημάτων. Ἄλλ' ὅταν διαβίωσι κανεὶς καὶ τὸ κείμενον, βλέπει ὅτι οἱ σύμμαχοι προσηύχονταν κατὰ τρία μέτρα, οἱ δὲ Γερμανοὶ συνέλαβον... μίαν ἀγέλαδα. Καὶ εἶται περὶ ὁ καιρὸς καὶ ζοῦν ἐκεῖνοι... κακά καὶ μεῖς χειρότερα.

Σεῖεται πάλιν τὸ ἔδαφος τῆς Ἰταλίας ἀπὸ τὸν ὑποθόνιον θεόν. Αἰ οἰκία καταρρέουσι καὶ τὰ θύματα ἀνέρονται εἰς δεκάδας χιλιάδων, πλείονας δὲ τῆς μίας οἱ τραυματία. Φοβερά εἶναι τῆς Μοίρας ἡ γοαφή. Δὲν εἶχεν ἐξαίρεση, φαίνεται, τὴν Ἰταλίαν ἀπὸ τὴν ἐκατόμητον τοῦ πολέμου καὶ ἀφοῦ παρέκαμψε τὴν ἀνάμειξιν τῆς, ἡ εἰσφορά τῆς τῆς ἐζητήθη διὰ σεισμῶν. Καὶ νὰ συλλογίζεσθε κανεὶς ὅτι ἀπὸ τὸν Μινώταυρον αὐτὸν, ποῦ ἐμφωλεῖται ὑπὸ τὸ ἔδαφος τῆς καὶ ἀόχρατα κάθε τόσο τὴν δεκατρεῖς, κανεὶς Ἡρακλῆς, κανεὶς Θησεύς, δὲν ἠμποροῦν νὰ τὴν λυτρώσῃ, παρὰ μόνον ἡ ὑπερτάτη ἐκείνη δύναμις, ἡ ὁποία καλεῖται Θεία Πρόνοια καὶ ρυθμίζει τὴν οἰκονομίαν τοῦ Σύμπαντος. Αὐτῆς τὴν ἀντίληψιν ἄς ἐπιλασθῶμεν ὑπὲρ τοῦ συμπαθοῦς λαοῦ.

Τὰ φοβερά δυστυχήματα τοῦ Ἰταλικοῦ λαοῦ ἔγιναν ἀφορμὴ μεγάλου καὶ πρωτοφανοῦς γεγονότος. Ὁ Πάπας, ὅστις, ὡς γνωστόν, ἀφ' ἧς κατελήφθη ἡ Ρώμη ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν καὶ εἶδε καταλυομένην τὴν κοσμικὴν ἔξουσίαν του, ἐθεωρεῖτο ἔκτουστος ἕνα εἶδος αἰχμαλώτων καὶ οὐδέποτε ἐξήρχετο τοῦ Βατικανοῦ, μετέβη πλησίον τῶν θυμάτων τῶν σεισμῶν καὶ περιήλθε τὰ νοσοκομεία. Ἀπὸ τὸν περιπάτου αὐτὸν τοῦ Ἁγίου Πατρὸς οἱ οἰωνοὶ περὶ νέας πολιτικῆς τοῦ Βατικανοῦ καὶ ἀγαθῶν σχέσεων μετὰ τοῦ Κράτους, εἶναι ἀριστοί.

ΤΟ ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΝ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΝ. — Ὅστε ὀλίγοι, ὅστε πολλοί, ἀποτελοῦν τὸ μέγα ἐπιτελεῖον τοῦ Αὐστριακοῦ στρατοῦ. Τουλάχιστον ἑκατὸν ἀξωματικοὶ ὄλων τῶν ὄλων περιτομοῦν τὸν ἐν τῷ μέσῳ ἀρχιστρατήγον Ἀρχιδούκα Φρειδερίκον καὶ τὸν ἐπιτελάρχην στρατηγὸν Βαρθόλον Κοραδόν.

Δὲν ἔβαλαν μυαλό οἱ φίλοι μας οἱ Βούλγαροι. Ἐπιστεύετο ὅτι μετὰ τὴν τυχοδιωκτικὴν πολιτικὴν τῶν ἄλλων προχομμένων, τῶν Νεοτούρκων, θὰ ἐσωφρόνουν. Τοῦς ἐπῆρε πάλιν ὁ πατριωτισμὸς, μόλις ἐμφοίσθησαν ἀναμπαμπτοῦλα, καὶ ἤρξασαν τοὺς ταρταρισμοὺς. Θέλουσι πάλιν τὰς Ἀθήνας, τὰς Καλαμάς, τὴν Βιέννην, τὸ Παρίσι καὶ δὲν κυττάουσι πῶς θὰ κρατήσουν τὴν Σόφειαν. Καὶ δὸς του ἄρθρα φλογερὰ τῆς «Καμπάνας», καὶ τῆς «Μίρ» ποῦ ἐνθουσιάζουσι τὰ σαλαμίσματα τῆς «Τασιβί» καὶ τῆς «Ἰδαμά». Ἔως ὅτου ἐξαντληθῇ ἡ ὑπομονὴ καὶ τότε θὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι τὰ σημερινὰ ἄρθρα τῶν Βουλγαρικῶν ἐφημερίδων ἦσαν ἡ καμπάνα τοῦ μῆ... αἰὸν τέλους των.

Φρόνη ἡ ἐφετηνὴ ἀποκρηά. Μόνον ἐπιδρομὴ Καννιβάλων ἠμποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ τὸ ἐφετηνὸν καρναβάλι. Οὐράλια σματα, ταμπιές, βομολοχία καὶ εἰς τὸ τέλος ἐπιληπτικοὶ παροξυσμοὶ τῶν τὰ πάντα ἐπ' ἐσχάτων ἑπανουμένων ἐφημερίδων καὶ ἀποκορακίζουσιν τὸ παρελθόν. Ἐργασίαν ἀλήθεια ὅτι ἐγλένησεν ἡ πρωτεύουσα ἀβίαστα, ἀνυπόκριτα καὶ ἐγάλασεν, ἐνφ' ἄλλοτε δὲν ἐγέλοῦσεν, οὔτε διεσέδαζε, διότι τάχα διάφορα σωματεία ἀνελάμβανον πρωτοβουλίαν. Καθ' ἕνα νοήμον κοινόν! Τί σοῦ δίδουν νὰ φᾶς! Τί θὰ εἴπῃς τάχα τώρα, ἀφοῦ ἐδιδάσθης τὴν «φρονετιδα τῆς ἀποκρηάς» εἰς τὰς ἄλλας ἐφημερίδας, ποῦ λέγουσιν ὅτι ἡ ἀπόκρηα ἐφέτος ἦτο μὰ ἀγρία ὄρηγη μετὰ σπρωξιῶν, κλωτσιῶν, τοίμπων καὶ βρισιῶν, τόσοσιν ὅστε νὰ ζητηθῇ ὑπ' αὐτῶν τοῦ τύπου νὰ προστατευθῇ τὸ ἄθωον αὐτὸ γλέντι ὑπὸ τῶν Κρητῶν χωροφυλάκων; Θὰ σοῦ ἐξηγήσωμεν ἡμεῖς αὐτὸ τὸ αἰνίγμα: Ὑπῆρχεν ἀπὸ δωδεκαετίας ἕνα σωματεῖον ὑπὸ τὸν τίτλον «Σύνδεσμος Συντακτῶν», τὸ ὁποῖον μετονομασθέν εἰς «Ὀμίλον Ἑορτῶν», κατ' ἔτος ἀνελάμβανε τὴν ὀργάνωσιν τῶν εορτῶν τῶν ἀποκρηῶν καὶ τοῦ χοροῦ τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου, δαπανῶν περὶ τὰς 10 χιλ. δραχμῶν ἐτησίως, συντηροῦμενον δὲ μετ' Ἀλέσχην πλουσιωτάτην καὶ παρῶν στέγην εἰς διαφόρους ἄλλους κοινοφελεῖς σκοποὺς, διὰ τῶν καθαρῶν προσόδων τοῦ χοροῦ.

Ἐφέτος λοιπὸν κάποιος μεγαλοφυῆς, ἕλιον καὶ ἐπιτροπὴν θεάτρου καὶ οὕτω τὸ Συμβούλιον δὲν ἐνήφισεν τὰς 1500 δρ. ποῦ ἐδίδοντο ἄλλοτε ὡς ἐπιχορήγησις τοῦ Δήμου πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν τῶν εορτῶν, τὸν δὲ χορὸν ὀργάνωσεν αὐτὴ ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Θεάτρου. Καὶ τὸ σωματεῖον, μὴ ἔχον πόρους ἄλλους, ἐπανεσεν ὑφιστάμενον, μόλις ἐπνευσεν αὐτὴ ἡ ἀνορθωτικὴ πνοὴ μετὰ τὴν μεγαλεπήβολα σχέσιν μετ' ὁ παραμύθι τοῦ «Ἀντρεωμένου», ποῦ ὅταν ἐπῆγαν οἱ χωρικοὶ νὰ ἰδοῦν, διατὶ ἀργεῖ, τὸν εὐρῆκαν νὰ προσπαθῇ νὰ κουλβαθῇ, ἀντὶ τῶν ἀναγκασιούτων ξύλων καὶ τοῦ ἀναγκασιούτου ὕδατος, ὀλόκληρον τὸ δάσος καὶ ὀλόκληρον τὸ πηγάδι. Τί ἠθέλατε εἰπεῖτα νὰ γράψουν οἱ καιόντες λιθαινοὶ καὶ μοιραζόμενοι θέσεις καὶ ἀγαθὰ ἀπὸ παντοῦ;

ΟΙ ΥΜΝΟΙ ΤΩΝ ΕΜΠΟΛΕΜΩΝ

Ἀς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, διότι περὶ τοῦ Γαλλικοῦ Ὑμνου ἔχομεν ἄλλοτε γράψει. Ἀνὸ ἔθνηκα ἄσματα ἔχουν οἱ Ἀγγλοὶ τὸ «Γκόντ σάβ δι Κίγκ» διὰ τὰ ἔθνη τὴν δυναστείαν των καὶ τὸ «Ρούλ Μπριτάνια» διὰ τὰ ἐπαύρωνα ἐπὶ τῷ ἔθνηκα μεγαλεῖον των, ἀριθμοῦντα βίον ἑνὸς καὶ ἡμίσεως αἰῶνος, ἀλλὰ μὴ ἔχοντα καμμίαν σχέσιν μετ' ἡν κλαγγὴν τῶν ὄλων ἐν ὄρη πολέμου ἢ ἐπαναστάσεως.

Συνθέτης τοῦ Βασιλικοῦ Ὑμνου εἶναι ὁ μουσικὸς Ἑρρίκος Κάρεϋ, γράφας τοὺς στίχους τοῦ διὰ Γεώργιον τὸν Β', διηύθυνε δὲ καὶ τὴν ἐκτέλεσίν του κατὰ τὸ 1741 εἰς τὸ γέφυρα πρὸς τιμὴν τοῦ νικητοῦ τῶν Ἰσπανῶν ναύαρχου Βέριον. Ὁ Ὑμνος αὐτὸς διὰ πρώτην φοράν ἐπαύχθη δημοσίᾳ εἰς τὸ θέατρον «Κόβεν Γκάρτεν», ἐδημοσιεύθη δὲ τὸ 1745 εἰς τὸ περιοδικὸν «Τζέντλεμαν Μάγκα».

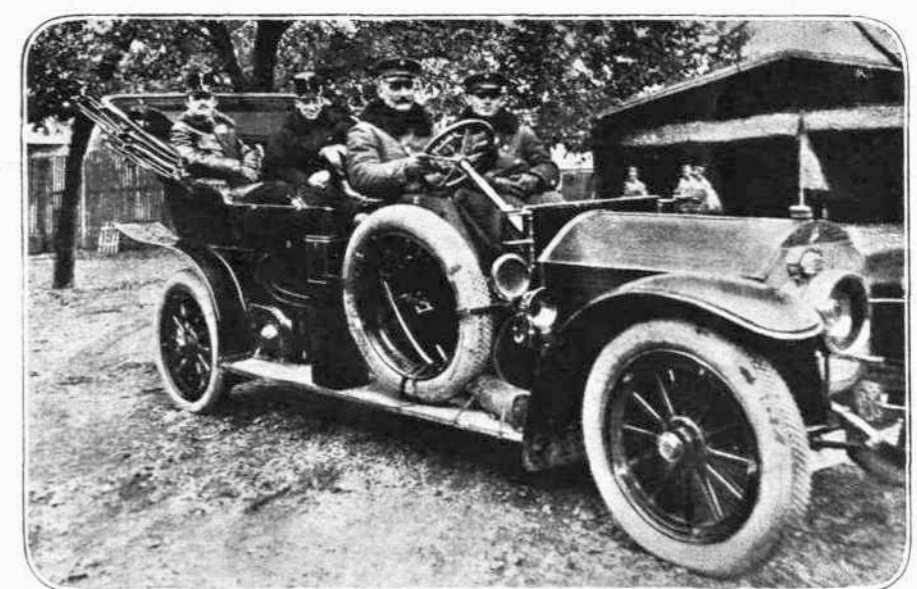
«Θεὲ σῶζε τὸν χαριτόβροτον Βασιλέα μας δὲς αὐτῷ μακρὸν βίον. Θεὲ σῶζε τὸν Βασιλέα, κάμε τον νικητὴν, εὐδαίμονα καὶ ἐνδοξον. Θεὲ σῶζε τὸν Βασιλέα».

ὑπὸ τῶν ἀπεδόθη τὸ ἄσμα τοῦτο εἰς τὸν Μπὲν Τζόνσον, φίλον τοῦ Σαίξπηρ. Καὶ εἶναι μὲν καθαρώς Ὑμνος πρὸς τὸν Βασιλέα, ἀλλὰ δὲν ἐκφράζει διόλου τὴν ἐπερηφάνειαν τοῦ Βρετανοῦ διὰ τὴν θαλασσοκρασίαν τῆς πατρίδος του. Διὰ τοῦτο ὁ Τόμσον ἐσκεπθῆ νὰ γράψῃ Ὑμνον ναυτικόν, στίχους θίγοντας ἀκριβῶς τὸ αἶσθημα αὐτοῦ τοῦ Βρετανικοῦ λαοῦ. «Ὅταν ἡ Βρετανία ἀνέδυσεν μετ' ὁ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸν κωανὸν ὠκεανῶν, αὐτὸς ἐπῆρξεν ὁ χάριτης τῆς χώρας καὶ οἱ φῦλακες ἄγγελοι ἐψαλλον ὀδῶν: Βασίλευε Βρετανία, δέσποζε ὁ Βρετανία τῶν κυμάτων. Οἱ Βρετανοὶ θὰ μέινουν ἐλεύθεροι». Καὶ τότε ὁ Ἄρν συνέθεσε τὸν Ὑμνον, κατ' ἄλλῃλον καὶ ἀνάλογον τῶν λυρικῶν στίχων, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν δημοφιλέστατοι.

Ἐπὶ νῆρ ἰμ Σιγκερσάιντ. «Μετ' ὁ στέφανον τοῦ νικητοῦ». Ἀρχίζει μετ' αὐτὰ τὰ μεγαλειώδη λόγια τὸ ἔθνηκα Γερμανικὸν ἄσμα, χωρὶς νὰ εἶναι διόλου ὁμοῦς τὸ τραγοῦδι τοῦ Γερμανικοῦ ἔθνους. Εἶναι καὶ αὐτὸ δυναστεῖος Ὑμνος, μὰ ἐκδηλώσις σεβασμοῦ ἐνὸς λαοῦ πρὸς τὸν μονάρχην του, γραφῆν τῷ 1790

Εἰς τὰ Βαλκάνια. — Οἱ Ρουμῖνοι ἀπὸ τοῦ ἐδάφους τῶν κατοπιέων τὴν Βουλγαρικὴν ὄχθην τοῦ Δουναβέως μέσῳ εἰς τὰ σκοτάδια καὶ ἐνεργῶν ἀναγνωρίσεως καὶ συλλέγουσι πληροφορίας διὰ τὸ ἐπιτελεῖον των.

ΑΠὸ τὰ Αὐστραιοσέρβικα. — Ὁ Λιάδογος τῆς Αὐστρίας μετὰ τοῦ ἑκασπετοῦ τοῦ κόμητος φὸν ντιὲ Στρατὴν μεταβαίνουσι σὺντὰ εἰς τὸν Γεν. Στρατηγεῖον καὶ παρακολουθοῦν τὴν κατάστασιν τῶν σχεδίων.

ὑπὸ τοῦ «Κλέρζην» Ἐρριχ Χάρις ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τοῦ Βασιλέως τῆς Δανίας Χριστιανῶν, μετ' ἐπόδειγμα ὁμοῦ τῶν Ἀγγλικῶν Ὑμνων «Γκόντ σάβ δι Κίγκ», τὸ ὁποῖον ἔγινε γρήγορα λαϊκόν. Ἀπληρῖζετο ἀπὸ 11 στροφῶν, τὰς ὁποίας ὁ Σουμάχερ, ὁ ἐγγλεμισίας αὐτὸ ἐν Γερμανίᾳ, περιώρισεν εἰς τέσσαρας.

«Χαῖρε μετ' ὁ στέφανον τοῦ νικητοῦ, κυρίαρχε τῆς Πατρίδος, χαῖρε ὁ Κάιζερ. Δοκίμασε μέσα εἰς τὴν ἀγλήν τοῦ θρόνου ὀλόκληρον τὸ ἐπέροχον θέλητρον, νὰ εἶσαι ὁ ἀγαπητοῦ λαοῦ. Χαῖρε ὁ Κάιζερ!».

Ἄλλὰ καθὼς βλέπομεν δὲν εἶναι τὸ τραγοῦδι ἐκεῖνο ποῦ μέσα εἰς τὴν Γερμανίαν ἠμποροῦν νὰ ἀνάγη φωνὰ εἰς τὴν καρδίαν, οὔτε ἐπὶ ἐχθρικοῦ ἐδάφους νὰ θίξῃ τὸν χορδὴν τοῦ μένου. Τουναντίον τὰ ποιήματα τοῦ Ρόκατ καὶ τοῦ Ἄρντ, γραφέντα ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῶν Ναπολεοντείων ἄθλων, φλογερὰ καὶ ἐνθουσιώδη, ἀνέδειξαν αὐτοὺς ραγυωδῶς τῶν ἔθνηκα ἐλλείδων καὶ σαλπιστὰς μῆς ἐκδηλώσεως.

Ὁ Ἄρντ, ἱστορικὸς καὶ ποιητῆς φέρων τὰς Γαλλικὰς νίκας κατέφυγεν εἰς Ρωσίαν, μετὰ τὴν περιφημὸν μάχην τῆς Ἰένας, ἐπέστρεψε δὲ τὸ 1812 εἰς τὴν Γερμανίαν διὰ νὰ ἐξυφάνῃ τὴν ἐπαναστάσιν. Τότε ἔγραψε τὴν «Πολεμικὴν κραγγὴν τῆς Γερμανικῆς ἐλευθερίας» καὶ τὸ «Βὰς ἰστ νιὲς Ντόντσην Φάτεργλανδ» ποῦ ἀντήρξαον κατὰ τοῦ τωρῆνον καὶ ἐδὸνησον κάθε Γερμανικὴν καρδίαν. Τὸ 1840 ὁ Μπέκερ συνέθεσε τὸν «Γερμανικὸν Ρῆνον», ὁ δὲ Μάξ Σνεγκεμπούργκερ ἐτόνισε τὸ «Βάχτ ἄμ Ράιν». Τέλος ἔρχεται ἡ βελουδένια ἐκφρασίς τοῦ Βαῖχτε, μετ' ὁ βαθὺν τῆς διὰ τὴν πατρίδα πόνον.

«Γνωρίζεις τὴν ἀρχαίαν αὐτὴν χώραν, ὅπου λάμπει ἡ ἐδμορφία, ὅπου φέεται ἡ βαλανιδιά, ὅπου ὀριμάζει τὸ σταφύλι τὸ καλοκαίρι; Εἶναι ὁ ὀραῖος τόπος μου, ἡ λατρετὴ Γερμανία. Γνωρίζεις τὸν εἰλικρινῆ αὐτὸν τόπον, ὅπου βασιλεύει ἡ χαρὰ τῆς καρδίας; Αὐτὴν

ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΑΙΝ.—Έκει συνήφθησαν αληθινά γυγαντομαχία και το Γερμανικόν κανόνι έπροξενούσε μεγάλην φθοράν. Άλλά χάρις εις την ύπεροχήν των Γαλλικών πυροβόλων των 7.5 οι σύμμαχοι εξετόλισαν το έχθρικόν πυροβόλικόν και κατέλαβον όλα τα ύψόμενα, από των οποίων έθέρσαν την έχθρικην στρατίαν.

τήν ευγενικήν γήν όπου θρησκεία είναι ο Θεός, ο εκδικητής και δίκαιος; Είναι ο ιερός τόπος μου!».

Και επειδή όλα αυτά δεν έλεγαν εκείνο που ήθελε η Γερμανία, κατά το 1854 ο Γουλιέλμος Α΄ έδωσε προς σύνθεσιν τους στίχους: «Αγαπημένη Πατρίδα, ο φρουρός που φυλάει στον Ρήνον είναι γενναίος και άγρυπνος...». Και το 1870 δεν ήτο πολύ διαδεδομένη το τραγούδι αυτό, άλλ' όταν έβρόντησε το πυροβόλον, ο Ρήνος ήπειλήθη και η Πρωσσία έστράφη προς τον άγρυπνον φρουρόν. Αί Γερμανικά στρατιά με το τραγούδι αυτό έπειτούσαν από έφοδον εις έφοδον και ο «Φρουρός του Ρήνου» έγινε ο ύμνος της Γερμανίας.

«Ο Ύμνος των Αυστριακών είναι παιδί του Άγγλικού, οι δε στίχοι του αντιγραφή πιστή εκείνου. Όταν πόλεμοι και κίνδυνοι δεινοί κατά το τέλος του δεκάτου ογδόου αιώνος ήπείλουν την Αυστριακήν μοναρχίαν, κατενόηθη ή ανάγκη ενός ύμνου, ιδία μάλιστα εκ της έπιρροής ην ήσκει εις τους Γάλλους ή Μασσαλιώτες. Και εκεί όμως συνέβη το ίδιον. Αντί ύμνου πολεμοχαρούς, φλογερού, ένθουσιώδους, συνετέθη μία προσευχή και τοϋτο διότι ο περιφημος τότε συνθέτης της Αυστριακής Γιόζεφ Άδνν δεν ενόριζοτο εν Βιέννη, αλλά εν Λονδίνο και εκείθεν υπό την επήρσειαν του «Γκόντ σαΰν δι Κίγκ», όταν έλαβε την εντολήν να γράψη ύμνον, συνεβούλευσε να μιμηθούν τον Άγγλικόν, ο δε Μπαρόν φόν Σβίτεν, συμμεριζόμενος την γνώμην ταύτην, επέδειξεν εις τών έπιτρογόν Σωροϋ να μετακαλέσθι τον Άδνν διά την εκτέλεσιν του ύμνου, τους στίχους του οποίου έγραψαν ο αυλικός Λεοπόλδ Άος.

«Ο Θεός να διαφυλάττη τον αυτοκράτορα ημών Φραγκίσκον, υψηλόν κυρίαρχον, μέγαν εν σοφία. Έν τη αγλή της δόξης του περιβάλλεται με φύλλα δάφνης το πάντοτε πράσινον στέμμα του!».

ΟΙ ΣΕΝΕΓΓΑΕΣΟΙ.—Η Δίς ντι Μπιμπιστόφ είχε την καλωσύνην να πάρη σκίτσα διά την «Εικονογραφημένην» και από τους αποβιβασθέντας νέους Σενεγάλετους, την στιγμήν που ήτοιμάζοντο να εκινήσουν εκ Μασσαλίας διά το θέατρον του πολέμου.

«Ο Θεός να περιφρουρή τον αγαθόν μας αυτοκράτορα Φραγκίσκον».

«Ο Άδνν ήκολούθησε το στίλ του Κάρεϋ και ο ύμνος εξετέλεσθη την 12 Φεβρουαρίου 1797, επέτειον της γεννήσεως του Αυτοκράτορος, εις το εν Βιέννη θέατρον της Αδής.

Υπάρχει δε και εν ανέκδοτον ώραϊον. Την πρωϊαν της 31 Μαΐου 1809, διε ο Ναπολέων είχε πολιορκήσει την Βιέννην, ο Άδνν, δοτις ένειε τα λοιθία ειδε να πίπτουν γύρω της οδίας του τα Γαλλικά βλήματα και με την δδνηράν αυτήν εντόπωσιν, συνεκέντρωσε τας τελευταίας δυνάμεις του, έσηκώθη έπιγε εις το πύαον και με την επιθανάτιον φωνήν έγραλε την δέησιν και απέδωκε την ύσάτην πνοήν.

Σημειωτέον ου η Ογγαρία έχει τρία λαϊκά άσματα, ών το έν, με στίχους του Κόλοσϋ και μουσικήν του Φρ. Έρκελ, είναι ή ιστορία της Ογγαρίας:

«Σν έσθησε την σημαίαν μας στα φρούρια των Τούρκων...» Το άλλο είναι μουσική του Βεν. Έγκρέσοι και στίχοι του Κορομάρι. Άλλά ή «Ράκουζ», ως θούριον στρατιωτικόν και επαναστατικόν, ακονόμενον, όταν διέσχεται σιγμάς τραγικά ή Ογγαρία, καταντή ένα ειδος Μαρσεγιέζας.

Ποιός θα τόλεγε ποτέ της αυθαρεσίας να βοηθή τα φοβερά σχέδια ήγεμόν αιμοχαρούς και να μās σφαιροβολή! Βέλγοι έτελείωσε! Όλα αλλάζουν κι' ο Νασσώ μαζή.

«Η «Μπραμπανσόν», ο ύμνος των Βέλγων, έτσι αρχίζει. Με την συνθήκην της Βιέννης—17 Μαΐου 1815—το Βέλγιον και η Ολλανδία ήνώθησαν και απέτελεσαν τας Κάτω Χώρας υπό τον Γουλιέλμον του Νασσώ, πρίγκηπα του Οράνζ. Δέκα έτη οι Βέλγοι επέρασαν ενγαριστημένον με το καθεστώς αυτό και εδδον ένισχυόμενον το εμπόριόν των, την βιομηχανίαν των, τας επιστήμας κ.λ. αλλά μερικοί παραγκωνισμοί, την

έθνηκην αυτών αξιοπρέπειαν θίγοντες, ως ο αποκλεισμός της Γαλλικής γλώσσης εκ της δημοσίας έπιρροείας, άνθ' ής καθιερώθη ως έπίσημος ή Ολλανδική και η Γερμανοφλαμανδική, καθώς και εις τα δικαστήρια, επί πλέον προτίμησις των Ολλανδών εις τας δημοσίας θέσεις και τον στρατόν, επροκάλεσε μεγάλην δυσοφρίαν μεταξύ των και χάσμα ήροίθη μεταξύ των δύο λαών, ύπερ με την εκρηξιν της Γαλλικής επαναστάσεως του 1830, εξέστιασε τον Σεπτέμβριον ίδιον έτους εις λαϊκήν εξέγερσιν. Πληροξούσιοι έστάλησαν εκ των Βελγικών έπαρχιών εις τον Βασιλέα διά να εκθέσουν τα παράπονα αυτών και εν ποσειφ άνεμένετο ή επάνοδος των εις τας τάξεις των επαναστατών. Τότε ο Ζεμβάλ, ο ήθοποιός, ανέλαβε τον ρόλον του Ρουζέ Ντελλίλ και επάνω εις τας στροφάς των «Πολωνών λοχιοφόρον», γράφει την «Μπραμπανσόν», την οποίαν την 12 Σεπτεμβρίου έγραλεν ο νεαρός μουσικός και υψίφωνος Φόν Καμπενούτ, ενφ οι ακροαταί καταληφθέντες από φρενίτιδα επανελάμβανον το ήσμα, ύπερ μετ' άλλιον δδόνει τους δρόμους. Η επανάστασις μαινεται τώρα και ή βιαία καταστολή του κινήματος σωρεύει θύματα, ενφ ο Ζεμβάλ σμυληρώσει το έργο του επί το βιαιώτερον, το οποίον ο Φόν Καμπενούτ, ανεθασμένος επάνω εις ένα τραπέζι του καφερείου «Χρυσός άιτός», έγραλλε προς τα κορνετιώντα πλήθη των επαναστατών.

ΟΙ ΙΝΔΙΑΝΟΙ.—Νέα φρονιά Ινδών απεβάρσθη πάλιν εις την Μασσαλίαν και σπύδα εις την γραμμήν του πυρός. Έν τφ μεταξύ κωπηλάθησαν εκτός της πόλεως και από τον καταπλομόν των αυτών είχε την ενγενή καλωσύνην ή Ρωσσία έρωστέγνις Δίς Μάσσα ντι Μπιμπιστόφ, να πάρη μερωά σκίτσα πολύ επιτυχημένα διά την «Εικονογραφημένην», όπως αυτό της κοϋζίνας.

των αιώνων, έσο Σν ο σωτήρ μας. Αιά της παρτοδινάμου χειρός Σου δδήγει και υπερασπίζε πάντοτε το αποτέλεσμα μās πάλης πέντε αιώνων. Θεέ σώζε, Θεέ προστάτενε τον Βασιλέα των Σέρβων, τον Σερβικόν λαόν!

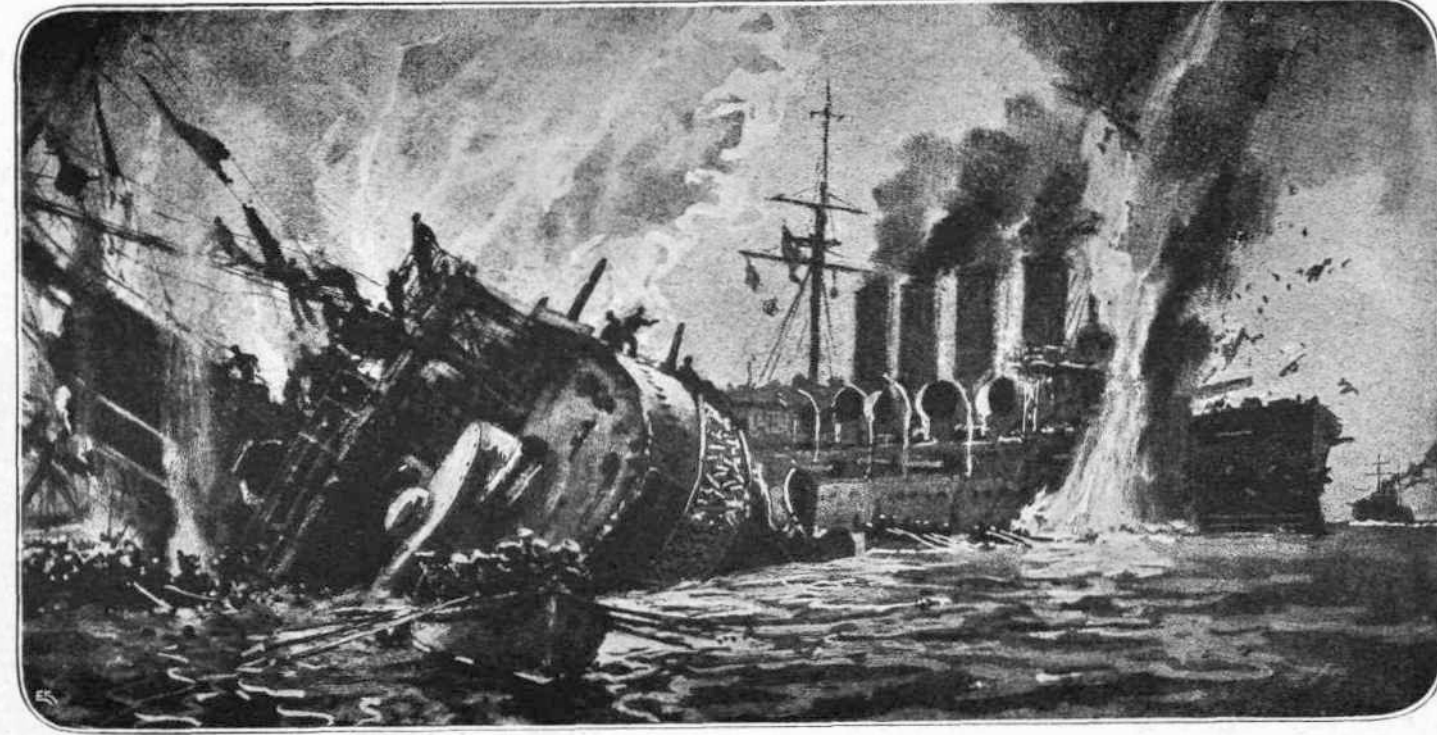
«Από του ζοφερού τάφου άνέστη ή αγλή του Σερβικου στέμματος. Δός, ω Θεέ, νέαν εδημερίαν. Θεέ σώζε, Θεέ προστάτενε τον Βασιλέα των Σέρβων, τον Σερβικόν λαόν!»

«Θεέ της Δικαιοσύνης, Σν δοτις μās έσωσε μέχρι τοϋδε εκ της καταστροφής, εισάκουσον της φωνής μας διά το μέλλον και εις τους αιώνιας.

«Θεέ της Δικαιοσύνης, Σν δοτις μās έσωσε μέχρι τοϋδε εκ της καταστροφής, εισάκουσον της φωνής μας διά το μέλλον και εις τους αιώνιας.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

- 1 Ιανουαρίου. Ούδέν άξιον λόγου ήγγέθη.
- 2 Ιανουαρίου. Ο ύπουργός των Έξωτερικόν της Αυστριακής κόμης Μάρτσολνδ υπέβαλε την παραιτήσιν του, αντικατασταθείς υπό του Ογγρον Στεφάνου Μπούριαν.
- 3-4 Ιανουαρίου. Ούδεμία μεταβολή αξία λόγου έσημειώθη εις τα εμπόλεμα μέτωπα.
- 5 Ιανουαρίου. Το Γερμανικόν θωρηκτόν «Γκαϊμπεν», ύπερ άποτελει τώρα μέρος του Τουρκικου στόλου με Γερμανούς άξιωματικούς και ναύτας, προσηρόσαν επί νάρκης, ύπέστη σοβαρωτάτας βλάβας.

Η ΦΟΒΕΡΑ ΘΥΣΙΑ.—Ένφ τα Άγγλικά θωρηκτά «Άμκουίφ», «Χόγκ» και «Κρεσσού» έπλεον παρά τας άκτάς της Ολλανδίας έχθρικόν σκάφος, το Γερμανικόν καταδύμενον «U» ένεδρετόν τα έτορκίλλισε το έν μετά το άλλο και τα έρύθισε. Το πλήγμα ύπήρξε διά τον κρατιών στόλον δδνηρόν, αι δε άπόλειαι μεγάλα.

6-7-8-9-10 'Ιανουαρίου. Καμία αξία λόγου μεταβολή δεν εσημειώθη εις τὰ μέτωπα του πολέμου.

11 'Ιανουαρίου. Κατ' ανακοίνωσιν του Μ. Βεζύρου προς τόν έν Κωνσταντινούπολει Έλληνα πρεσβευτήν κ. Πανάν ή Πύλη έδωκε χάριν εις τόν καταδικασθέντα υπό του στρατοδικείου εις θάνατον δίπτον Φραγκάκη.

12 'Ιανουαρίου. Άγγλική μοίρα έξ έξ θωρηκτών και ελαφρών καταδρομικών περιπολούσα επέτεθη κατά συμμορίας Γερμανικής εκ θωρη-

Ο ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ

κτών καταδρομικών και αντιτορπιλικών, κατευθυνομένης προς τας Άγγλικάς ακτάς και καταναμάχησιν αυτήν. Το θωρηκτόν «Βλύχερ» έβυθίσθη, δύο δε άλλα θωρηκτά έπαθον βλάβας. Έκ των Άγγλικών ό «Λέων» υπέστη ζημίας, έσχε δε και 11 τραυματίας.

13-14-15-16 'Ιανουαρίου. Οδδέν αξιον αναγραφής ήγγέλθη.

17 'Ιανουαρίου. Ο Ρωσικός στόλος του Εδέσινου κατεδίωξε και έτρεψεν εις φυγήν τά τουρκικά καταδρομικά «Μετζιτιέ» και «Μαρε-ολάου», μεθ' ό εμφανισθείς πρό της Τραπεζούντος, διεσκόπησε διά ραγδαίου πυρός τά συγκεντρωμένα εκεί στρατεύματα, καταστρέψας τούς στρατώνας, και έοίγησεν έν Ριζούντι δύο έχθρικά πυροβολεία.

18 'Ιανουαρίου. Νέα Ρωσική στρατιά, συγκεντρωθείσα έν Ντού-κλα, εισέβαλεν εις Ούγγαρίαν. Τά Αυστρογερμανικά στρατεύματα, φορηθέντα πλευροκόπησιν, εγκατέλειψαν τας όχυράς θέσεις των.

19-20-21 'Ιανουαρίου. Κανέν αξιοσημειώτον γεγονός δεν ήγγέλθη από τὰ πεδία του πολέμου.

22 'Ιανουαρίου. Η Γερμανία διά δηλώσεως δημοσιευθείσας εις τόν «Επίσημον Μηνήτορα» της Αυτοκρατορίας εκήρuxe τας Άγγλικάς θαλάσσας ως περιφερείας πολέμου, δηλώσασα ότι θα καταστρέφουν πάν έχθρικών πλοίων όπερ τὰ πλοία της ήθελον συναντήσθ. Τούς αυτούς κινδύνους θα διατρέχουν και τὰ ουδέτερα σκάφη.

23 'Ιανουαρίου. Τά Ρωσικά στρατεύματα κατέλαβον τήν Ταυρίδα, ύψοσαντα τήν Ρωσικήν σημαίαν εις τό προξενείον των με στρατιω- τικάς τιμάς.

24-25-26-27 'Ιανουαρίου. Τίποτε σπουδαίον δεν εσημειώθη εις τὰ πεδία του πολέμου.

28 'Ιανουαρίου. Οί Τούρκοι ήρχισαν ύποχωρούντες από τήν Διό- ρυγα του Σουέξ.

29 'Ιανουαρίου. Οδδέν αξιον λόγου ήγγέλθη.

30 'Ιανουαρίου. Σοβαρώτατον έπεισοδιον εσημειώθη έν Κωνσταν- τινούπολει. Μυστικός άστυνόμος, του τύπου των χαφιέδων, εκτίπησε διά ράβδου τόν Έλληνα Ναυτικόν άκόλουθον κ. Άντ. Κοιζήν. Ο Πρεσβευτής κ. Πανάς ήξίωσε παρά της Πύλης άμεσον ικανοποίησιν, ειδοποιήσας τήν κυβέρνησιν, ήτις παρήγγειλε όπως ό Διευθυντής της Άστυνομίας του Πέραν, επισκεπτόμενος αυτόν, ζητήσθ, παρουσιάσθ του προσωπικού της Πρεσβείας, συγγνώμην, παυθή ό ήρωσ του έπεισο- διου και εισαχθή εις δικήν, ανακοινωθέν δε της Πύλης καταστήσθ γνωστήν τήν δοθησομένην ικανοποίησιν. Ο Μ. Βεζύρης έξέφρασε αυτο- προσώπως τήν λύτην του, κατόπιν δε απέστειλε τόν ύφυπουργόν τόν Έξωτερικών παρά τή κ. Πανά και εξέφρασεν αυτό τήν λύτην της κυβερνήσεως.

31 'Ιανουαρίου. Ο Μ. Βεζύρης ανακοίνωσεν εις τόν κ. Πανάν ότι ή Πύλη άποδέχεται τούς όρους της ικανοποιήσεως. Άλλ' ό κ. Πανάς έδήλωσεν, ότι κατ' έντολήν της κυβερνήσεως έννοει έγγραφον δήλωσιν περι άποδοχής, άλλως είναι ύποχρεωμένος νά αναχωρήσθ. Πράγματι τό έσπέρας ό κ. Πανάς έλαβεν έγγραφον δήλωσιν του Μ. Βεζύρου.

31 'Ιανουαρίου. Ο Μ. Βεζύρης ανακοίνωσεν εις τόν κ. Πανάν ότι ή Πύλη άποδέχεται τούς όρους της ικανοποιήσεως. Άλλ' ό κ. Πανάς έδήλωσεν, ότι κατ' έντολήν της κυβερνήσεως έννοει έγγραφον δήλωσιν περι άποδοχής, άλλως είναι ύποχρεωμένος νά αναχωρήσθ. Πράγματι τό έσπέρας ό κ. Πανάς έλαβεν έγγραφον δήλωσιν του Μ. Βεζύρου.

31 'Ιανουαρίου. Ο Μ. Βεζύρης ανακοίνωσεν εις τόν κ. Πανάν ότι ή Πύλη άποδέχεται τούς όρους της ικανοποιήσεως. Άλλ' ό κ. Πανάς έδήλωσεν, ότι κατ' έντολήν της κυβερνήσεως έννοει έγγραφον δήλωσιν περι άποδοχής, άλλως είναι ύποχρεωμένος νά αναχωρήσθ. Πράγματι τό έσπέρας ό κ. Πανάς έλαβεν έγγραφον δήλωσιν του Μ. Βεζύρου.

31 'Ιανουαρίου. Ο Μ. Βεζύρης ανακοίνωσεν εις τόν κ. Πανάν ότι ή Πύλη άποδέχεται τούς όρους της ικανοποιήσεως. Άλλ' ό κ. Πανάς έδήλωσεν, ότι κατ' έντολήν της κυβερνήσεως έννοει έγγραφον δήλωσιν περι άποδοχής, άλλως είναι ύποχρεωμένος νά αναχωρήσθ. Πράγματι τό έσπέρας ό κ. Πανάς έλαβεν έγγραφον δήλωσιν του Μ. Βεζύρου.

* Ο ΛΕΥΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ *

ΑΝ εν του έφθασε τό αντιτορπιλικόν «Νέα Γενεά», δεν του έφθασεν ή πυροβολαρχία «Νέα Γενεά», δεν του έφθασε τό αεροπλάνον «Κωνσταντίνος», δεν του έφθασαν αι 25 χιλ. όκ. σταφίδος και αι 7 χιλ. φιάλαι κονιάκ και αι 2 χιλ. φανέλλαι και αι 15 χιλ. ζεύγη καλτσών και τὰ 2 εκατομμύρια σιγαρέτ- των που έπήγε εις τό Μπιζάνι και έμοίρασε ό τραγουδιστής, δεν του έφθασαν όλα αυτά του Μασούκα και ζεπτα από αυτά όλα ίδουσε εις μνήμην του έθνομάρτυρος Βασιλέως Γεωργίου του Α' τό ταμειόν του «Λευκού Σταυρού».

Τριακοντίας χιλιάδας δραχμών συνέλεξε και άπεταμίενσε παρά τη Έθνική Τραπεζή, εις ταύτας δε προσέθεσε και τήν εκ δραχ- μών 100,000 ασφάλειάν του, ήτις λήγει μετά 3 έτη, ούτω δε ό «Λευκός Σταυρός» έχει περιουσίαν τετρακοσίων χιλιάδων δραχμών, διά των οποίων προικίζει ετησίως με δύο χιλιάδας δραχμών εκάστην, πενήκοντα νεάνιδας, θυγατέρας ή αδελ- φάς πεισόντων κατά τούς δύο τελευταίους πολέμους μας και δημιουργεί κάθε τόσον πενήντα σπίτια ευ- τυχημένα.

Τριακοντα και έξ αδελ- φαι πεισόντων εκληρώθη- σαν από όλα τὰ μέρη της Ελλάδος, εις εκάστην των οποίων θα δοθούν ως προίξ ανα 2 χιλιάδες δραχμών και δεκατέσσαρες όρφανα πα- τρός θα προικισθούν.

Τίποτε δεν τόν σταματά τόν τραγουδιστήν, διότι εί- ναι τό Σύμβολον των πόθων και των όνειρων της Φυλής, που είναι άτελείωτοι και άφθαστοι εις σύλληψιν.

Ακούσατέ τον :

«Τὰ γόνια και τό λιοπύρι και ό ξερός βοριάς και τό κήμα και ό μαύρος Ωκεανός και ό φθόγος και ό έπαινος και κάθε άδυναμία και κάθε δύναμις δεν μ' έμποδίζουν νά προχωρώ στο δρόμο τό δύσκολο, που μου τόν φω- τίζει ό «Λευκός Σταυρός».

Χαίρετε Έλληνες αδελ- φοί μου. ΣΠ. ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ. — Ένα άλλο ζεύγαρι έτίραξεν ό Μασούκας. Ένυμφενσε με τας 2 χιλ. δραχμάς τήν Γεωργίτσαν Κομιλά, από τήν Φτελιάν της Ολαμίας, μετά του Ηλία Τζίβα, εύπόρου όμογενούς, ό όποιος συγκληθείς από τό έργον του Μασούκα έκαμην εις τήν σύζυγον του προγαμιαίαν δωράν εκ 10 χιλ. δραχμών. Η σκηνη από της σχετικής θυρίδος της Έθν. Τραπεζής.

ΠΩΣ ΣΠΟΥΔΑΖΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

ΜΕΣΑ εις τήν πάροδον των έτών δεν έχαθη ή έντύ- πωσις του σχολείου της δουλειάς και των πρώ- των χρόνων της Έλευθερίας. Υπήρξε τόσον ισχυρά ή έντύπωσις, ώστε αι άφηγήσεις των πατέρων μας ήσαν ζωηρόταται. Καί έγνωρίσαμεν ως πρώτον scho- λειον τόν μικρόν νάρθηκα του άγροτικού ναύσου και τὰ ύγρά ίσογεια και ως πρώτον διδάσκαλον τόν ιερο- μένον, τόν έμπνευμένον παπά.

Τὰ παιδιά εκάθητο σταυροπόδι ή εις τὰ γόνια γύρω με τό ψαλτήρι και τό χρωστί, τὰ μόνα αναγνω- σματάρια του καρού έκείνου. Μαζί με τούς μικρούς μαθητάς και άνάμεσα εις τὰ φοβισμένα από τήν σκλη- ριά άπείρητα παιδικά προσώπια έπρόβαλλον κάπου κάπου και μουτάκια και δασείς πάγονες όνιμων μαθητών ή νεοκώρων έτοιμαζόμενον νά προχειρι- σθούν εις ιερέα.

Τό μάθημα ήρχιζε με τό «Σταυρέ βοήθει με», έκ- αλειτο δε εις ένεργειαν συνήθως, ό «φάλαγγας», ό «κανών» και ή «μίστις», τὰ προχειρότερα σύνεργα διά νά υπεκαλύψν τόν μαθητικόν ζήλον.

Έν τή μεταξύ ή γονία αυτή ήλευθερώθη και ήρχο- σαν νά κτίζονται σχολεία εις τας κυριωτέρας πόλεις και εις σημείω συνθηματικάς κωδωνοχοροίας, με κρούσεις του δείκτου, με συριγμούς, περιόπια, μερίμνη του Καποδιστρια, όστις έθεσε τας κρηπίδας της με φωνάς διατόρους και παρατάσσε και όδήγει και έμοίραζε προς γραφήν, προς άνάγνωσιν ή προς αριθμητι- κήν τό βομβούν γύρω του σήμνος των μαθητών του.

Έπάνω εις τήν έξέδραν αυτήν έστηρίζετο όλο τό σχολείον, τό ύλικόν, όι κατάλογοι, τὰ ποινολόγια, ό μέλας και ό χρυσοῦς πίναξ της μομφής και της τιμής, ό γεωγραφικός χαρτης, ή βιβλιοθήκη και βιβλία εις δέματα, ό «Όδηγός της άλληλοδιδασκτικής μεθόδου του Κοκώνη» και όλα αι έγκύκλιοι του Υπουργείου, αίτινες άπετέλουν τόν τυφλο- σούρτην του μεγάλου δασκάλου. Τό άδύτον τέλος του σχολείου, τό ιερόν, ήτο ή δασκα- λοκαθέδρα. Καί αυτό ήτο τό σχολείον.

Η διδασκαλία ήρχιζε με τήν άνάγνωσιν. Οί μαθηται εκάθητο, προσεχόμενοι πρό του μαθήματος, εις τὰ θρανία καθ' ήλικίαν και άνάστημα, εμπρός όι μικρότεροι ή μικρο- σωμότεροι. Έσαφνα ένας συριγμός παρατε- ταμένος και ένας κωδωνισμός τούς συνελόν- τες σαν ήλεκτρικόν πλήγμα.

— Προσοχή! Όλοι έδώ! ήκούετο διατόρος. Καί όι μαθηται έτρεχον εις τὰ ήμικύκλια των, έχωρίζοντο εις ομάδες έξ ισοδύναμον μαθητών και έτοποθετούντο πρό των μαυ- ροπινάκων.

— Οί πρωτόσχολοι εις τας θέσεις των! Άλλο παράγγελα. Καί τότε, ώριμένοι εκ των προτέρων, όι προχωρημένοι πρωτό- σχολοι εκάσσοντο εις εκάστην ομάδα.

— Σημματίσατε τὰ ήμικύκλια!

Οί υποδιδάσκαλοι — όι πρωτόσχολοι δη- λαδή — με πόσαν καθηγητό Πανεπιστημίου εκρεμούσαν εις τόν μαυροπινάκα τόν πίνακα της άναγνώσεως και ήρχιζε τό μάθημα.

— Βδέλ, φράξ, χράξ, κνήξ, λάξ, λαός, νιός... Οί πίνακες της άναγνώσεως ήσαν πονήματα του Κλεοβούλου του Φιλίππουαλίτου, όστις σπουδάσας τήν μέθοδον εις Παρισίους, τούς έτίπασεν με είδικούς χαρα- κτήρας, επαινεθείς υπό του «Συνεδρίου των Μεθόδων», διότι όι πίνα- κές του ήσαν «ήττον υπέργεμοι των Γάλλων, μεθοδικώτεροι δε και κρητικώτεροι εκείνων», εκφρασθείσας της εύγής όπως εισαχθούν ούτοι και εις τὰ Γαλλικά scho- λεία. «Τά Αύγα του Πά- σχα», ό «Ροβινσόν», ό «Γεροστάθης», ή «Ιερά» τό «Ψαλτήρι», παράρρα- σις των Κυριακών Ευαγ- γελίων συνεπλήθρουν τήν «ήμικύκλιον άνάγνω- σιν» μετά τό πέρας της οποίας, εις έτέραν κρού- σιν του κώδωνος, όι μα-θηται, λύοντες τὰ ήμικύ- κλια, έβαινον με βήμα τακτικόν και εκάθητο εις τὰ θρανία των, διά νά γράψουν με «υποδεί- γματα γραφής», προσή-

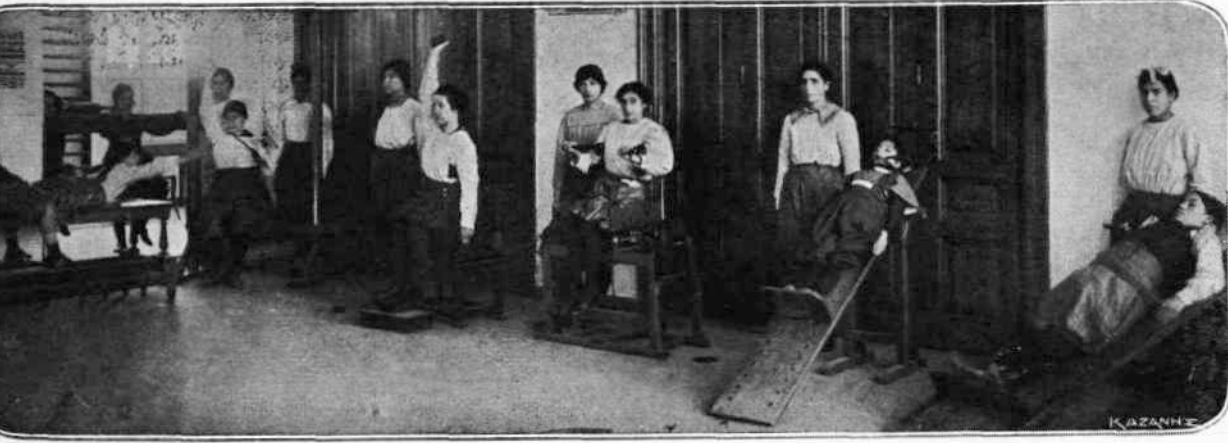

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑΣ ΤΟΥ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ. — Έκει μέσα έδράζει ή ψυχή του τεραστίου αυτού όργανισμού.

ΟΝ ΑΠΕΛΕΚΗΤ

ΤΟ ΑΛΛΗΛΟΔΙΔΑΚΤΙΚΟΝ. — Από τήν δασκαλοκαθέδραν, στο στραταρχείον του σχολείου, ό «μεγάλος δάσκαλος» με κωδο- νοχοροίας και κρηναγές διατόρους διηθύνη τό σήμνος του.

Η ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΗ. — Εις μίαν αίθουσαν του τελευταίου όρόφου του Άρσακειου είναι εγκατεστημένα τὰ όργανα της ορθοπεδικής, διά των οποίων θεραπεύονται διάφοροι διαμαρτίαι άκρων, όστων κ.λ.π.

λούμενα εις τὸ ἄκρον ἐκάστου θρανίου, με εἶδος γραφῆς στρουγγύλον ὡς Ἑλληνικώτερον, πλησιάζον μάλλον πρὸς τὰ καλὰ χειρόγραφα τοῦ Π' -ΙΕ' αἰῶνος.

Ἐσχημάτιον κατόπι τὰ ἡμικύκλια τῆς ἀριθμητικῆς με τοὺς σχετικῶς πίνακας κρημασμένους εἰς τὸν μαυροπίνακα.

Ἐπιπέδον ἀκόμη εἰς τὸ Δημοτικὸν σχολεῖον καὶ μίᾳ ἢ δύο κλάσεις συνδιδασκτικῶν, εἰς ἃς ἐδιδάσκοντο ὑποχρεωτικῶς ἐπὶ μίῳ ἢ δύο ὡραῖς ἀνεπτυγμένους ἢ γραμματικῆς τῆς ἀρχαίας γλώσσης καὶ μὲν, συντεταγμένη ὅμως ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον καὶ ἱερῶς, καταργηθείσης πλέον τῆς διαφέσεως τῶν γραμμάτων τῶν ἀλφαιθῆτου εἰς φωνὰς καὶ βουβά.

Τὴν ἀναρότητα τῆς διδασκαλίᾳς ἐποικίλε καίτοι καίτοι κατὰ τὴν ἀποστροφήν τῶν ἡμικυκλίων ἐνα τραγουδιᾶ :

Παῖνε πλέον ἢ μελέτη καὶ ὁ καιρὸς τῆς προσοχῆς, ὡρα τῆς ἐξόδου ἤθε, σὺν μετὰ προσοχῆς κ.λ.π. εἰς τὸ τέλος ὁ ὕμνος πρὸς τὸν Βασιλέα :

Τὸν Βασιλέα μας τὸν πρῶτον Ὀθωνα ὠδοῦν Θεέ ! Δὸς Δόξης στέφανον, τὴν τύχην ἀφθαρτον, Τὸν Βασιλέα μας ὠδοῦν Θεέ !

Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ.—Ἀνάλογος, πρὸς τὸ δλον κτίριον καὶ τὸ ἴδιον τοῦ Ἀρσακείου εἶναι καὶ ἡ αἰθουσα τῶν συνεδριάσεων τοῦ Συμβουλίου. Εἰς τὸ βάθος ἐργάζεται ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σκουφός, ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου.

Τὰ κανόνια ἢ ὁ κενυρῶνας, ὅπως ἔλεγον τότε, ἦσαν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἦσαν τῆς ἀλληλοδιδασκτικῆς μεθόδου. Μετὰ τὴν λιακάδα τὸ ἔσκαζαν πρὸς τὰ χωράρια ἀλόκληρα τὰ ἡμικύκλια με τοὺς πρωτοσχόλους τῶν καὶ ἐπιδίδοντο εἰς τὰ «κόστια», εἰς τὴν «λῶγγαν» καὶ τὸν «Πρῶτον Ἥλιον».

Καὶ τότε εἰς ἐνέργειαν αἱ ποιναί. Ἡ στοιχειωδέστερα ἦτο ἡ νηστεία, διαρκῆς καὶ πολύωρος, ἔπειτα ἦρχετο ἡ γονυκλισία, ἡ μαστιγώσις καὶ ἐκ μέρους ὄλων τῶν μαθητῶν διά παρελάσεως τὸ φτύσιμον. Ἄλλ' ἦσαν ἐν χρήσει καὶ ἀμοιβαί. Οὗτω τῶν ἐπιμελῶν καὶ εὐτάκτων τὸ ὄνομα ἀνεγράφετο εἰς ἐιδικὸν πίνακα, ἀπενέμετο δὲ εἰς αὐτοὺς καὶ εἰσημιον.

Τῆς αὐτῆς μορφῆς ἦσαν καὶ τὰ «σκολεῖα τῶν κορασιῶν» με πρόσθετον μᾶθημα χειροτεχνημάτων. Ἀλλὰ δὲν ἐφέρετο τότε ἀφθόνως, τῶσον ὅσον σήμερον, ἡ «δασκάλα» καὶ οὕτω πολλὰ σκολεῖα κορασιῶν διηύθυνον προεβήναι δημοδιδάσκαλοι. Ἐξ παραλλήλου ὑπῆρχον καὶ μικτὰ σκολεῖα ἀρρένων καὶ κορασιῶν, ἀλλ' ἔγιναν τῶσον πολλὰ βραδύτερον, ὥστε τὸ 1852 τὸ Ὑπουργεῖον ἐξέδωκε ἐγκύκλιον σχετικῆν, ἣ ὅποια θὰ μείνῃ ἀσημάνητος. «Περὶ ἀπογορήσεως τῶν ἀρρένων ἀπὸ τὰ κοράσια δι' ἧς ἀτηγόρευε «τὴν ἐπιμείζαν, ἠτις προκαταβάλλει σπέρματα δυσαρεστον συνεπειῶν» ἐπέβαλλε δὲ «τὸ αὐτίζουσαι δι' ἐτέρας εἰσοδοῦν εἰς τὸ αὐτὸ οἰκημα διαφορῶν οἰκοδομῆς». Ἡ γυναίκα χειραφετήσι δὲν εἶχεν εἰσχωρήσει ἀκόμη ἐδὼ καὶ διδασκάλισσαι δὲν ὑπῆρχον, δι' ὃ καὶ παρεκα-

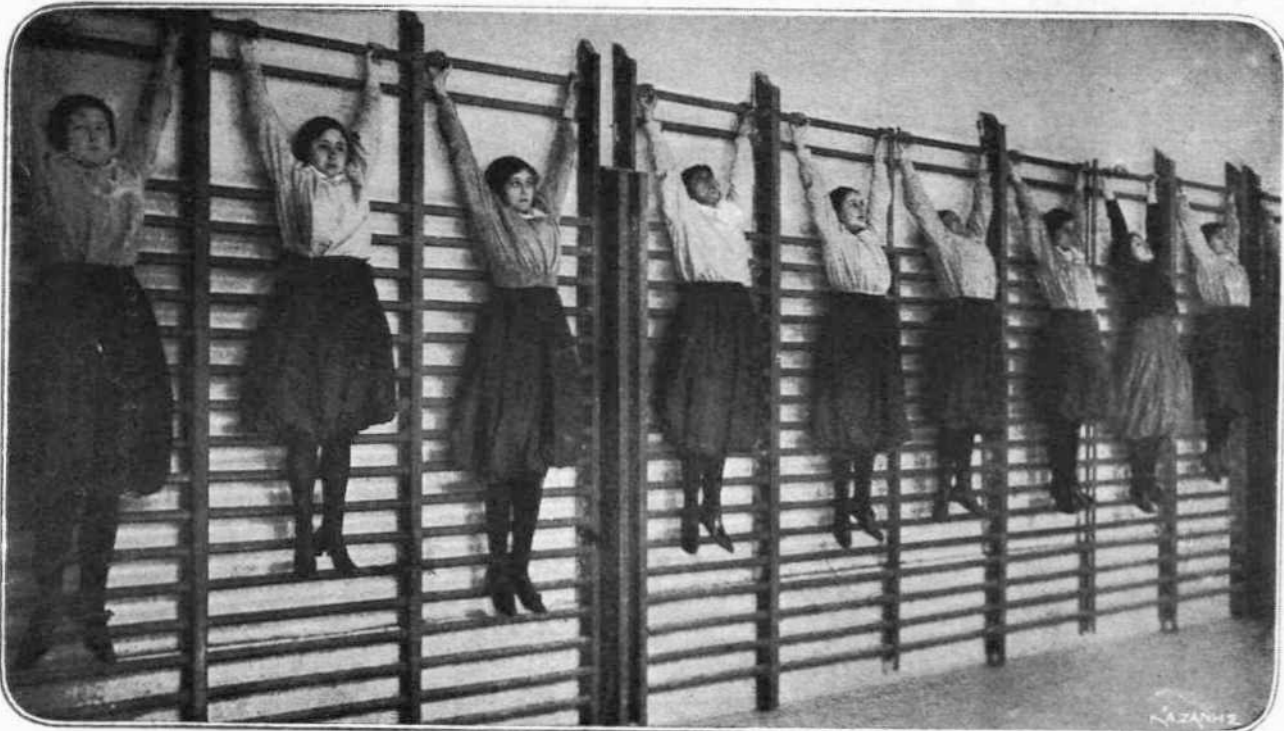
λοῦντο οἱ δῆμοι νὰ στείλουν ὑποτρόφους εἰς τὸ ἐνταῦθα παρθεναγωγεῖον τῆς Φιλελευθερικῆς ἐταιρίας, ὅπερ ἀπὸ τότε εἶχε τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον νὰ μορφῶν «μελλοδημοδιδασκαλίσσαις», κατὰ σύγχρονον ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου.

Τὰ χρόνια διέρρευσαν καὶ σήμερον, ἔπειτα ἀπὸ περιπετειώδη ἐξέλιξιν τοῦ σχολεῖου, ἡ Ἑλλάς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἀλματα τεράστια. Ἐκεῖνο μάλιστα ὅπερ ἔδωκε σπουδαιότητα τῶν ὁθόνων εἰς τὸ σχολεῖον εἶναι ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία. Ἀληθῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια τῆς σήμερον εἶναι σωστά ἀνάκτορα, εἶναι ἀληθινὰ τεμένη, εἰς ἃ τελεῖται πλήρης καὶ ἀληθῆς ἡ μυσταγωγία τῶν Γραμμάτων καὶ τῆς Ἑγκυκλοπαιδείας.

Τί σὰς λέγει αἴφνης τὸ Ἀρσακεῖον; Αἱ λοιπὸν ἔνα Ἀρσακεῖον, δηλαδὴ ἔνα ἐκπαιδευτήριον θηλέων πλήρες, μετὰ 12 τάξεις, μετὰ 1300 μαθητῶν, λειτουργοῦν τελειότερον τοῦ Ἀθηναίου, πλουσιώτερον, εὐρυχωρότερον, ἀνετώτερον, πληρέστερον, δὲν θὰ τὸ εὐρετε ποθεν.

Εἰς πολλῶν τὴν μνήμην ἡ λέξις «Ἀρσακεῖον» θὰ ἐξυπνῆ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ παμπάλαιου ἰδρύματος καὶ ἐπάνω εἰς τὴν νοητὴν ὀθόνην, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ μνήμη καὶ ἡ φαντασία προβάλλουν τὰς ἐντυπώσεις τῶν, θὰ ἀναπροβάλλεται τὸ σκονισμένον μετὰ τὴν μαυρισμένην πρόσφιν τῶν κτιρίων τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Ἄλλ' ὅλα ἤλλαξαν τότε. Πάλλενον ὀρθοῦναι σήμερον εἰς τὴν αὐτὴν θέαν, συμβολίζον μετὰ τὴν λευκάζουσαν ὄψιν τοῦ τὴν λευκὴν ἀποστολὴν τοῦ, ὀγκώδους οἰκοδόμημα, μετὰ τὴν στεγνὴν ἀπλουμένην εἰς δύο τανυμένας πτέρυγας, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐπὼάζονται καὶ ἐκκολάπτονται αἱ Ἑλληνίδες διδασκάλισσαι καὶ μητέρες. Τεῖχ' ἡνρηλά σάν τῆς Ἱερουζῆς, μὴ κρημιζόμενα ἀπὸ τὸν βόμβον καὶ τὰς φωνὰς καὶ τοὺς γέλωτας, χωρίζον τὸ Ἄδυτον αὐτό, εἰς τὸ ὅποιν σφύρει ἡ παιδικὴ ζωὴ. Εἰς τὴν μεγάλῃν αὐλήν, ἀλλὰ μικράν ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν μαθητριῶν, χύνονται κύματα—εἶναι διάλεμμα—ἀληθινὰ ἀπὸ κορίτσια. Κορίτσια μικρά, νήπια, κορίτσια μεγαλύτερα, παιδίσσαι, κορίτσια μεγάλα, νεάνιδες πλέον, αἱ κυρία «τῶν ἀνωτέρων τάξεων». Ὅλα καθαρὰ, χαρούμενα, ροδοκόκκινα, εὐσταλῆ μετὰ τὴν σφραγίδα τῆς ὑγιείας καὶ τῆς χαρᾶς, ἀρτιμελῆ, λαλίστατα.

Ἐκεῖ πρὸς τὸ βάθος ἢ πόρτα ἡ μεγάλη τῆς σκάλας εἶναι σωστὰ ἐξβολαί ποταμοῦ. Κάταβαίνουν

Η ΣΟΥΔΑΙΚΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ.—Τὸ Ἀρσακεῖον ἀρθεῖται δύο αἰθούσας εὐρυτάτας Σουδητικῆς Γυμναστικῆς, εἰς τὰς ὁποίας διδάσκον ἡ Σουδητὴ γυμνάστρια κυρία Γιαβσὴν καὶ ἡ κυρία Μαρμαρινῶν.

ἀπὸ ἐπάνω καθ' ὁμάδας καὶ χαχανίζον καὶ στροβιλίζονται εἰς μίαν δίνην ποῦ σὲ ζαλίζει. Ἡ σκάλα εἶναι ἀληθινὸς χειμαρρὸς, ἀπειλὸν νὰ παρασύρῃ πάντα ἀνερχόμενον. Καὶ ὅμως τὰ ὀρηκτικὰ αὐτὰ κύματα ἀνοίγουν καὶ χωρίζονται χαριτωμένα εἰς μίαν δίοδον, τὴν ὅποιαν οὔτε ἡ ράβδος τοῦ Μουσεῶς δὲν θὰ ἤνοιγε.

Κάτω αἱ βαθμίδες καὶ τὸ δάπεδον, παρ' ὅλην τὴν διαρκῆ σχεδὸν ἐπαφὴν γυλιῶν ὑποδημάτων, λάμπουν ἀπὸ καθαριότητα καὶ οἱ τοῖχοι καὶ τὰ τζάμια τῶν ἀνερωμένων διαδρόμων ἀπαστραύτουν. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ προσδίδουν μίᾳ φρεσκάδα γαστρῆς μετὰ φυτὰ, μπικεργόνη, πελαργόνα καὶ πρασιναδὲς καὶ ἡ θαλπωρὴ ἐκεῖνη ποῦ χύνεται ἀπὸ τὰ τζάμια δίδει εἰς τὸ ἔσωτερικὸν τὴν ἐντύπωσιν ἑνὸς μεγάλου, ἀγαθοῦ θερμοκηπίου, ὑπὸ τὸ ὅποιν καλλιεργοῦνται τόσα ὀλόδροσα λουλούδια.

Ποθενθὰ ἐκεῖνη ἡ χαρακτηριστικὴ ὄσμη τοῦ πλήθους. Παντοῦ ὁ ἀήρ εἶναι καθαρὸς καὶ παντοῦ μυρίζει ἡ καθαριότης, ἡ γυναικεία πάστρα, πρὸς τὴν ὅποιαν παρουσιάζει ἀντίθεσιν μόνον ἔνα διαμέρισμα : Τὸ γραφεῖον τῶν καθηγητῶν, κατακλιζόμενον ἀπὸ σύννεφα καπνοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ μέσα πράσινον. Ἐπάνω εἰς ἀπερρίτους, ἀλλὰ κοιμῶν τριπόδας ἔνα-δύο φοινικοειδῆ, δίπλα τὸ γραφεῖον τῶν ἐπιμελητριῶν, λιτότατον, ἀλλὰ μετὰ τὴν σφραγίδα τῆς γυναικείας καλαισθησίας. Κολητὰ μετὰ αὐτὸ εἶναι τὸ γραφεῖον τῆς Διευθυντρίας Κυρίας Αἰκ. Βαρουεζάκη. Κάποιο μυστήριον ἔχει αὐτὸ τὸ γραφεῖον. Τίποτε τὸ πολυτελεῆ δὲν οὐ ἐλκεῖ τὸ μάτι. Τίποτε τὸ βαρύτιμον. Ἐνα γραφεῖον, ἔνα τραπέζι μετὰ ὀλίγα κομποτεχνήματα, ἔνα παραβάν, δύο-τρία ταπετάκια, ἔνας καναπές ψάθινος πλεκτός, δύο-τρία φωτιέτι, ἔνα δύο κάδρα καὶ δύο-τρία φυτὰ. Τίποτε δὲν περισσεύει, τίποτε δὲν εἶναι βαρὺ. Ἀλλὰ εἶναι τῶσον ὡραία βαλμένο ὡς σύνολον τὸ γραφεῖον αὐτό, ὥστε μόλις ἐμβῆς μέσα, μαντεύεις τὸ μυστικὸν τῶν ὡραίων ἐμπνεύσεων καὶ τῶν κοινωφελῶν ἰδεῶν. Ἐκεῖ μέσα ἐδράζει ἡ ψυχὴ τοῦ ὄλου αὐτοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ὀργανισμοῦ, ἐκεῖ μέσα φωλιάζει ἡ μαγικὴ δύναμις, ποῦ κάθε τῶσον μετὰ μίαν κίνησιν τῆς ράβδου μέσας παρουσιάζει τόσας ἐκπλήξεις.

Διασχίζομεν τώρα ἄλλον ἀτέμονα διάδρομον, γεμάτον κατ' ὄλον τὸ μήκος τοῦ αὐτοῦ καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἀποκόψω τὴν ἐκπληξίν μου, διότι ὅλα διατηροῦνται θαυμαστικὰ καὶ διατηροῦνται ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ κορίτσια. Ὅταν ἡ κυρία Βαρουεζάκη ἐξήτησε πιστοῦσιν γὰρ φυτὰ, τὸ Συμβούλιον ἐφάνη πρὸς στιγμὴν διαστάζον. Θὰ ὑπῆρχον αὐτὰ τὰ φυτὰ τὴν ἐπομένην; Καὶ ὅμως Ὅταν ἐτοποθετήθησαν, ἡ Διευθύντρια ἔκαμεν εἰς τὰ κορίτσια μίαν ἐκκλησίαν πρὸς τὰ καλαισθητικὰ αὐτῶν ἔνστικτα καὶ τὰ ἔφερε σὲ φιλότιμο, ὅπως λέγουσιν. Αἱ λοιπὸν τώρα καὶ νὰ ἐγγίσῃ ἔνα δάκτυλον ἐπάνω εἰς τὰ φύλλα ἑνὸς φυτοῦ, θὰ τὸ ἀναφέρουν εἰς τὰς ἐπιμελητρίδας τὰ ἄλλα κορίτσια.

Ἰδεοδὲς δὲ αἱ παραδόσεις. Δωμάτια εὐρύχωρα, ἀεριζόμενα κανονικῶς, μεθρανία μεμονωμένα, κομψότατα, ἀνετα, μὴ κουράζοντα, ὅχι ἐκεῖνα τὰ μαδρα, τὰ ἄκοιμα, εἰς τὰ ὁποία ἐπεράσαμεν, κρητούμενοι διαρκῶς, τὰ παιδικὰ μας χρόνια. Βγαίνουν τὰ κορίτσια ἀπὸ μέσα εἰς τὸ διάλειμμα τῆς Ἱερουζῆς, μὴ κρημιζόμενα ἀπὸ τὸν βόμβον καὶ τὰς φωνὰς καὶ τοὺς γέλωτας, χωρίζον τὸ Ἄδυτον αὐτό, εἰς τὸ ὅποιν σφύρει ἡ παιδικὴ ζωὴ. Εἰς τὴν μεγάλῃν αὐλήν, ἀλλὰ μικράν ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν μαθητριῶν, χύνονται κύματα—εἶναι διάλεμμα—ἀληθινὰ ἀπὸ κορίτσια. Κορίτσια μικρά, νήπια, κορίτσια μεγαλύτερα, παιδίσσαι, κορίτσια μεγάλα, νεάνιδες πλέον, αἱ κυρία «τῶν ἀνωτέρων τάξεων». Ὅλα καθαρὰ, χαρούμενα, ροδοκόκκινα, εὐσταλῆ μετὰ τὴν σφραγίδα τῆς ὑγιείας καὶ τῆς χαρᾶς, ἀρτιμελῆ, λαλίστατα.

Ἐκεῖ πρὸς τὸ βάθος ἢ πόρτα ἡ μεγάλη τῆς σκάλας εἶναι σωστὰ ἐξβολαί ποταμοῦ. Κάταβαίνουν

ἀπὸ ἐπάνω καθ' ὁμάδας καὶ χαχανίζον καὶ στροβιλίζονται εἰς μίαν δίνην ποῦ σὲ ζαλίζει. Ἡ σκάλα εἶναι ἀληθινὸς χειμαρρὸς, ἀπειλὸν νὰ παρασύρῃ πάντα ἀνερχόμενον. Καὶ ὅμως τὰ ὀρηκτικὰ αὐτὰ κύματα ἀνοίγουν καὶ χωρίζονται χαριτωμένα εἰς μίαν δίοδον, τὴν ὅποιαν οὔτε ἡ ράβδος τοῦ Μουσεῶς δὲν θὰ ἤνοιγε.

Κάτω αἱ βαθμίδες καὶ τὸ δάπεδον, παρ' ὅλην τὴν διαρκῆ σχεδὸν ἐπαφὴν γυλιῶν ὑποδημάτων, λάμπουν ἀπὸ καθαριότητα καὶ οἱ τοῖχοι καὶ τὰ τζάμια τῶν ἀνερωμένων διαδρόμων ἀπαστραύτουν. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ προσδίδουν μίᾳ φρεσκάδα γαστρῆς μετὰ φυτὰ, μπικεργόνη, πελαργόνα καὶ πρασιναδὲς καὶ ἡ θαλπωρὴ ἐκεῖνη ποῦ χύνεται ἀπὸ τὰ τζάμια δίδει εἰς τὸ ἔσωτερικὸν τὴν ἐντύπωσιν ἑνὸς μεγάλου, ἀγαθοῦ θερμοκηπίου, ὑπὸ τὸ ὅποιν καλλιεργοῦνται τόσα ὀλόδροσα λουλούδια.

Ποθενθὰ ἐκεῖνη ἡ χαρακτηριστικὴ ὄσμη τοῦ πλήθους. Παντοῦ ὁ ἀήρ εἶναι καθαρὸς καὶ παντοῦ μυρίζει ἡ καθαριότης, ἡ γυναικεία πάστρα, πρὸς τὴν ὅποιαν παρουσιάζει ἀντίθεσιν μόνον ἔνα διαμέρισμα : Τὸ γραφεῖον τῶν καθηγητῶν, κατακλιζόμενον ἀπὸ σύννεφα καπνοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ μέσα πράσινον. Ἐπάνω εἰς ἀπερρίτους, ἀλλὰ κοιμῶν τριπόδας ἔνα-δύο φοινικοειδῆ, δίπλα τὸ γραφεῖον τῶν ἐπιμελητριῶν, λιτότατον, ἀλλὰ μετὰ τὴν σφραγίδα τῆς γυναικείας καλαισθησίας. Κολητὰ μετὰ αὐτὸ εἶναι τὸ γραφεῖον τῆς Διευθυντρίας Κυρίας Αἰκ. Βαρουεζάκη. Κάποιο μυστήριον ἔχει αὐτὸ τὸ γραφεῖον. Τίποτε τὸ πολυτελεῆ δὲν οὐ ἐλκεῖ τὸ μάτι. Τίποτε τὸ βαρύτιμον. Ἐνα γραφεῖον, ἔνα τραπέζι μετὰ ὀλίγα κομποτεχνήματα, ἔνα παραβάν, δύο-τρία ταπετάκια, ἔνας καναπές ψάθινος πλεκτός, δύο-τρία φωτιέτι, ἔνα δύο κάδρα καὶ δύο-τρία φυτὰ. Τίποτε δὲν περισσεύει, τίποτε δὲν εἶναι βαρὺ. Ἀλλὰ εἶναι τῶσον ὡραία βαλμένο ὡς σύνολον τὸ γραφεῖον αὐτό, ὥστε μόλις ἐμβῆς μέσα, μαντεύεις τὸ μυστικὸν τῶν ὡραίων ἐμπνεύσεων καὶ τῶν κοινωφελῶν ἰδεῶν. Ἐκεῖ μέσα ἐδράζει ἡ ψυχὴ τοῦ ὄλου αὐτοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ὀργανισμοῦ, ἐκεῖ μέσα φωλιάζει ἡ μαγικὴ δύναμις, ποῦ κάθε τῶσον μετὰ μίαν κίνησιν τῆς ράβδου μέσας παρουσιάζει τόσας ἐκπλήξεις.

Διασχίζομεν τώρα ἄλλον ἀτέμονα διάδρομον, γεμάτον κατ' ὄλον τὸ μήκος τοῦ αὐτοῦ καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἀποκόψω τὴν ἐκπληξίν μου, διότι ὅλα διατηροῦνται θαυμαστικὰ καὶ διατηροῦνται ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ κορίτσια. Ὅταν ἡ κυρία Βαρουεζάκη ἐξήτησε πιστοῦσιν γὰρ φυτὰ, τὸ Συμβούλιον ἐφάνη πρὸς στιγμὴν διαστάζον. Θὰ ὑπῆρχον αὐτὰ τὰ φυτὰ τὴν ἐπομένην; Καὶ ὅμως Ὅταν ἐτοποθετήθησαν, ἡ Διευθύντρια ἔκαμεν εἰς τὰ κορίτσια μίαν ἐκκλησίαν πρὸς τὰ καλαισθητικὰ αὐτῶν ἔνστικτα καὶ τὰ ἔφερε σὲ φιλότιμο, ὅπως λέγουσιν. Αἱ λοιπὸν τώρα καὶ νὰ ἐγγίσῃ ἔνα δάκτυλον ἐπάνω εἰς τὰ φύλλα ἑνὸς φυτοῦ, θὰ τὸ ἀναφέρουν εἰς τὰς ἐπιμελητρίδας τὰ ἄλλα κορίτσια.

Ἰδεοδὲς δὲ αἱ παραδόσεις. Δωμάτια εὐρύχωρα, ἀεριζόμενα κανονικῶς, μεθρανία μεμονωμένα, κομψότατα, ἀνετα, μὴ κουράζοντα, ὅχι ἐκεῖνα τὰ μαδρα, τὰ ἄκοιμα, εἰς τὰ ὁποία ἐπεράσαμεν, κρητούμενοι διαρκῶς, τὰ παιδικὰ μας χρόνια. Βγαίνουν τὰ κορίτσια ἀπὸ μέσα εἰς τὸ διάλειμμα τῆς Ἱερουζῆς, μὴ κρημιζόμενα ἀπὸ τὸν βόμβον καὶ τὰς φωνὰς καὶ τοὺς γέλωτας, χωρίζον τὸ Ἄδυτον αὐτό, εἰς τὸ ὅποιν σφύρει ἡ παιδικὴ ζωὴ. Εἰς τὴν μεγάλῃν αὐλήν, ἀλλὰ μικράν ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν μαθητριῶν, χύνονται κύματα—εἶναι διάλεμμα—ἀληθινὰ ἀπὸ κορίτσια. Κορίτσια μικρά, νήπια, κορίτσια μεγαλύτερα, παιδίσσαι, κορίτσια μεγάλα, νεάνιδες πλέον, αἱ κυρία «τῶν ἀνωτέρων τάξεων». Ὅλα καθαρὰ, χαρούμενα, ροδοκόκκινα, εὐσταλῆ μετὰ τὴν σφραγίδα τῆς ὑγιείας καὶ τῆς χαρᾶς, ἀρτιμελῆ, λαλίστατα.

Ἐκεῖ πρὸς τὸ βάθος ἢ πόρτα ἡ μεγάλη τῆς σκάλας εἶναι σωστὰ ἐξβολαί ποταμοῦ. Κάταβαίνουν

ἀπὸ ἐπάνω καθ' ὁμάδας καὶ χαχανίζον καὶ στροβιλίζονται εἰς μίαν δίνην ποῦ σὲ ζαλίζει. Ἡ σκάλα εἶναι ἀληθινὸς χειμαρρὸς, ἀπειλὸν νὰ παρασύρῃ πάντα ἀνερχόμενον. Καὶ ὅμως τὰ ὀρηκτικὰ αὐτὰ κύματα ἀνοίγουν καὶ χωρίζονται χαριτωμένα εἰς μίαν δίοδον, τὴν ὅποιαν οὔτε ἡ ράβδος τοῦ Μουσεῶς δὲν θὰ ἤνοιγε.

Κάτω αἱ βαθμίδες καὶ τὸ δάπεδον, παρ' ὅλην τὴν διαρκῆ σχεδὸν ἐπαφὴν γυλιῶν ὑποδημάτων, λάμπουν ἀπὸ καθαριότητα καὶ οἱ τοῖχοι καὶ τὰ τζάμια τῶν ἀνερωμένων διαδρόμων ἀπαστραύτουν. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ προσδίδουν μίᾳ φρεσκάδα γαστρῆς μετὰ φυτὰ, μπικεργόνη, πελαργόνα καὶ πρασιναδὲς καὶ ἡ θαλπωρὴ ἐκεῖνη ποῦ χύνεται ἀπὸ τὰ τζάμια δίδει εἰς τὸ ἔσωτερικὸν τὴν ἐντύπωσιν ἑνὸς μεγάλου, ἀγαθοῦ θερμοκηπίου, ὑπὸ τὸ ὅποιν καλλιεργοῦνται τόσα ὀλόδροσα λουλούδια.

Ποθενθὰ ἐκεῖνη ἡ χαρακτηριστικὴ ὄσμη τοῦ πλήθους. Παντοῦ ὁ ἀήρ εἶναι καθαρὸς καὶ παντοῦ μυρίζει ἡ καθαριότης, ἡ γυναικεία πάστρα, πρὸς τὴν ὅποιαν παρουσιάζει ἀντίθεσιν μόνον ἔνα διαμέρισμα : Τὸ γραφεῖον τῶν καθηγητῶν, κατακλιζόμενον ἀπὸ σύννεφα καπνοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ μέσα πράσινον. Ἐπάνω εἰς ἀπερρίτους, ἀλλὰ κοιμῶν τριπόδας ἔνα-δύο φοινικοειδῆ, δίπλα τὸ γραφεῖον τῶν ἐπιμελητριῶν, λιτότατον, ἀλλὰ μετὰ τὴν σφραγίδα τῆς γυναικείας καλαισθησίας. Κολητὰ μετὰ αὐτὸ εἶναι τὸ γραφεῖον τῆς Διευθυντρίας Κυρίας Αἰκ. Βαρουεζάκη. Κάποιο μυστήριον ἔχει αὐτὸ τὸ γραφεῖον. Τίποτε τὸ πολυτελεῆ δὲν οὐ ἐλκεῖ τὸ μάτι. Τίποτε τὸ βαρύτιμον. Ἐνα γραφεῖον, ἔνα τραπέζι μετὰ ὀλίγα κομποτεχνήματα, ἔνα παραβάν, δύο-τρία ταπετάκια, ἔνας καναπές ψάθινος πλεκτός, δύο-τρία φωτιέτι, ἔνα δύο κάδρα καὶ δύο-τρία φυτὰ. Τίποτε δὲν περισσεύει, τίποτε δὲν εἶναι βαρὺ. Ἀλλὰ εἶναι τῶσον ὡραία βαλμένο ὡς σύνολον τὸ γραφεῖον αὐτό, ὥστε μόλις ἐμβῆς μέσα, μαντεύεις τὸ μυστικὸν τῶν ὡραίων ἐμπνεύσεων καὶ τῶν κοινωφελῶν ἰδεῶν. Ἐκεῖ μέσα ἐδράζει ἡ ψυχὴ τοῦ ὄλου αὐτοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ὀργανισμοῦ, ἐκεῖ μέσα φωλιάζει ἡ μαγικὴ δύναμις, ποῦ κάθε τῶσον μετὰ μίαν κίνησιν τῆς ράβδου μέσας παρουσιάζει τόσας ἐκπλήξεις.

Διασχίζομεν τώρα ἄλλον ἀτέμονα διάδρομον, γεμάτον κατ' ὄλον τὸ μήκος τοῦ αὐτοῦ καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἀποκόψω τὴν ἐκπληξίν μου, διότι ὅλα διατηροῦνται θαυμαστικὰ καὶ διατηροῦνται ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ κορίτσια. Ὅταν ἡ κυρία Βαρουεζάκη ἐξήτησε πιστοῦσιν γὰρ φυτὰ, τὸ Συμβούλιον ἐφάνη πρὸς στιγμὴν διαστάζον. Θὰ ὑπῆρχον αὐτὰ τὰ φυτὰ τὴν ἐπομένην; Καὶ ὅμως Ὅταν ἐτοποθετήθησαν, ἡ Διευθύντρια ἔκαμεν εἰς τὰ κορίτσια μίαν ἐκκλησίαν πρὸς τὰ καλαισθητικὰ αὐτῶν ἔνστικτα καὶ τὰ ἔφερε σὲ φιλότιμο, ὅπως λέγουσιν. Αἱ λοιπὸν τώρα καὶ νὰ ἐγγίσῃ ἔνα δάκτυλον ἐπάνω εἰς τὰ φύλλα ἑνὸς φυτοῦ, θὰ τὸ ἀναφέρουν εἰς τὰς ἐπιμελητρίδας τὰ ἄλλα κορίτσια.

Ἐκεῖ αἱ μαθήτριά τοῦ Διδασκαλείου ἀκούουν μαθήματα ὑγιεινῆς, ἀσχοῦνται δὲ εἰς τὴν νοσηλείαν καὶ τὴν παροχὴν τῶν πρώτων βοθηθῶν.

Εἰς τὸ διαμέρισμα αὐτό, θερμαινόμενον καταλλῆλως, φυλάσσεται καὶ τὸ μηχανήμα διὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Ἐνα μηχανήμα πολὺπλοκον, ἀλλὰ μεγάλης ἀκριβείας, δι' οὗ ἐξετάζεται ἡ εὐθύτης τῆς σπονδυλικῆς στήλης κ. λ. Ἐκεῖ δὲ γίνεται καὶ ἡ ἐξέτασις τῶν μαθητριῶν. Ἐξέτασις ὀφθαλμολογικῆ, ἐξέτασις παθολογικῆ, ἐξέτασις ὀρθοπεδικῆ. Πρὸς τοῦτο ἔχει τρεῖς ἰατροὺς τὸ ἴδιον : τὰς Κυρίας Καλαποθάκη διὰ τὰ ὀρθοπεδικὰ, Κατσιῆρα διὰ τὰ παθολογικὰ καὶ τὸν κ. Ἀνάργυρον διὰ τὰ ὀφθαλμικὰ. Μαθήτριά πάσχοντα ἀπὸ κρηματίων, ἢ τραυματίαι ἢ ὀφθαλμιαῖοι ἢ τέλος ἀπὸ ἄλλο μεταδοτικῶν νόσημα δὲν γίνεται δεκτὴ. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπινοηθῆ σοφώτερον μέτρον ἀπὸ αὐτό. Καὶ ἐνθυμοῦμαι τώρα τὸν γελῶντον θόρυβον ποῦ ἐδημιουργήθη ὅταν εἰσιχθῆ τὸ μέτρον τοῦτο τὸ πρῶτον.

Σημειωτέον ὅτι τὸ ἴδιον ἀναλαμβάνει τὴν θεραπείαν τῶν ἀπόρων δωρεάν, παρέχον τὴν συνδρομὴν τῶν ἰατρῶν τοῦ καὶ τὰ φάρμακα.

Νὰ καὶ τὸ πρότινον μαγειρεῖον. Ἐνα θαυμασιὸν σαλόνι, πάλλενον, πλακόστρωτον, κατάρωτον. Εἰς τὸ μέσον ἔνα βάθρον καὶ ἐπ' αὐτοῦ δύο κουζίνα φωταερίου καὶ ἔνας φούρνου. Δύο ἐπιμηχὴ τραπέζια λευκὰ λακέ. Γύφω-γύφω ἐταξέρες μετὰ μαγειρικὰ σκευὴ ἐμαγῆ καὶ χάλκινα. Τρίφτες, μηχαναὶ γὰρ πύρε, γὰρ κίμα, γὰρ κτύπημα ἀγού, φούρμος γὰρ γλυκίσματα, σκούπες, νεροχύτες, σφουγγαρόπανα καὶ μίᾳ σερβιάντα, λακκαρισμένη καὶ αὐτὴ, γεμάτη ἀπὸ λινὰ καὶ μαζοροπτήριον. Αἱ μαθήτριά τῶν ἀνωτέρων τάξεων μετὰ τὴν ἐβδομάδα ἀσχοῦνται εἰς τὴν οἰκοκυρικὴν. Ἡ μία κοβὴ κρημυδάκια, ἡ ἄλλη θὰ πλύνῃ τὰ πιάτα, ἡ ἄλλη θὰ κόψῃ τὸ κρέας, ἡ ἄλλη «μετὰ σφουγγαρόπανο θὰ πάθῃ καλὰ-καλὰ

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΟΥ

δὲ καὶ μιὰ καλὴ μητέρα, ἡ ὁποία νὰ ἀναθρέψῃ ὅπως πρέπει τὰ παιδιὰ τῆς καὶ νὰ τὰ ἀναδείξῃ τελείως πολίτας.

Εἰς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν, μὲ σοβαρὰς βάσεις, τὸ ὄθησε ἀπὸ τινος ἀπὸ τότε ποῦ ἡ δραστηριότης τῆς καὶ ἡ ἀντιλήψις τῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγάπη τῆς πρὸς τὸ ἔργον τῆς, τὴν ἐνέδειξαν διὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀγανθοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ, ἡ Δεσποινὴς Αἰκατερίνη Βαρουζάκη, ἡ ἐμπνευσμένη, ἡ ἀφοσιωθεῖσα εἰς τὸν ἄγιον αὐτὸν σκοπὸν, ἡ ψυχὴ τοῦ ἰδρυματοῦ, ἡ τὰ πάντα κινουσα καὶ «αὐτὴ ἔφα», ἰδιοφυῆς, πεσοῦσα εἰς τὸν πλανήτην μᾶς μόνον διὰ νὰ γίνῃ Διευθύντρια τοῦ Ἐξωτερικοῦ Ἀρσασείου, μὴ ἀφείλουσα τὴν σημερινὴν περιορίη τῆς, οὔτε εἰς ἀδελφόν-βουλευτὴν, οὔτε εἰς θεῖον-κομματάρχην, παρὰ εἰς ἑαυτήν, εἰς τὴν θέλησίν τῆς, εἰς τὴν μόρφωσίν τῆς καὶ εἰς τὴν σύλληψίν τῆς.

Θεῖον δῶρον: Ἀντιλήψις, σύλληψις καὶ ἐκτέλεσις ἀκαριαία. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔξωτερον Ἀρσάκειον. Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἔσωτερον Ἀρσάκειον, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου ὀρθοῦμενον, περιλαμβανόν δὲ ἔσωτερικὰς μαθητριάς, ἡμισοσπίτους καὶ ἔξωτερικὰς, ἐν ὄλῳ 280.

Ἐκτός τούτων δωδεκατάξια διδασκαλεῖα καὶ ἀστικά τῆς Φιλεκαπιδευτικῆς Ἑταιρίας ὑπάρχον ἐν Πάτραις, Κερκίρῃ καὶ Λαρίσῃ, ἀστικά δὲ μόνον ἐν Λαμίᾳ, Τριτάλειῳ καὶ Τριτάλειῳ.

Τὰ ἐκπαιδευτικὰ αὐτὰ ἰδρύματα συνεστήθησαν καὶ ὀργανώθησαν καὶ συντηροῦνται ὑπὸ σωματείου, διοικουμένου ὑπὸ δωδεκαμελοῦς συμβουλίου, τῆς Φιλεκαπιδευτικῆς Ἑταιρίας, ἰδρυθείσης τῷ 1839, τῆς ὁποίας τὰ κεφάλαια σήμερον ἀνερχοῦνται εἰς πέντε ἑκατομμύρια δραχμῶν ἢ δὲ ἑπταετία διαχειρίσεως εἰς δύο ἑκατομμύρια. Κατ' ἀρχὰς ὁ Δῆμος Ἀθηναίων καὶ ἡ Πολιτεία συνέτρεξαν διὰ γλίσχρων ἐπιχορηγήσεων τὸ ἔργον τῆς, ἔως ὅτου αὐτὴ παρῆτο, διεμορφώθη εἰς ἕνα πολῦτιμον παράγοντα, ὅποτε καὶ περιεβλήθη διὰ τοῦ προνομίου τῆς ἀποκλειστικῆς ἀποδόσεως «μελλοδημοδιδασκαλισκοῦ», ἔτυχε δὲ καὶ τῆς μεγάλης διὰ 500 χιλ. δρ. συμβολῆς τοῦ Ἀρσάκειου.

Εἰς τὰ πρακτικὰ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἀναδιφρῶν κάποτε, εἰσῆκα συζήτησιν ἐπὶ χιλιοδραχμῶν ἐπιχορηγήσεως τοῦ Δήμου πρὸς τὴν Φιλεκαπιδευτικὴν ἑταιρίαν. Ὁ ἀντιλέγων ἐκόπητο διότι «ἡ εὐλογημένη αὐτὴ ἑταιρία δὲν ἐπλήρωσε τὰς προσδοκίας τῶν ἀρελῶν Ἀθηναίων. Εἴπαμε νὰ τῆς δώσωμε κατὰ νὰ κάμουν ἕνα σχολεῖο νὰ πηγαίνουν τὰ κορίτσια μας καὶ αὐτὴ πῆγαν καὶ τὸ κάμανε στὴν ἔξορία τοῦ Ἀδάμ».

Ἐπιτολῶνται ποτε ἐλέχθησαν αὐτὰ, ἀπὸ τοῦ σημερινῶν Ἀρσάκειον ἤτο ἔξορία τοῦ Ἀδάμ.

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ, Βουλευτὴς Ψαφῶν

Περὶ τῶν ἄλλων ἐκπαιδευτηρίων καὶ παρθενωγείων εἰς προσεχῆ τεύχη

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ

Ἡ ἰδέα τῆς «Εἰκονογραφημένης» νὰ γίνῃ ἀθλοθετὴς προκηρῶσσοσα πνευματικὰ διαγωνίσματα μεταξὺ τῶν σχολείων τῆς προαιουμένης, καὶ καθιερούσα ἐπαμειβόμενον ἑπαιθλον ἀγχιούρον ἐνετίγχαρον κίπελλον, ἐπεκροτήθη γενικῶς καὶ ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματά τῆς ἐφάνη, ὅτι, θὰ στεφθῇ ὑπὸ πληροστίτης ἐπιτυχίας.

Πραγματι πρῶτος ὁ Ἐπιτολῶν τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ἔσπευσεν, ἀποδεχθεὶς νὰ ἀπονέμῃ ἰδιοχειρῶς εἰς τὸν πρωταθλήτην σχολεῖον, νὰ συγχάσῃ τὸν Διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἀναβαλον ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὴν ἰδέαν. Ἀλλὰ καὶ οἱ διευθυνταὶ τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκπαιδευτηρίων ἔσπευσαν δι' ἐπιστολῆς νὰ συγχάσῃ τὴν «Εἰκονογραφημένην» διὰ τὴν ἐπιπνευσίν τῆς καὶ νὰ δηλώσῃ σὺν συμμοτησίῃ εἰς τὸ «Πνευματικὸν Πένταθλον».

Πράγματι ἡ Δίς Βαρουζάκη, Διευθύντρια τοῦ Ἐξωτερικοῦ Ἀρσασείου ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ δώσῃ τὸ θέμα «Ποία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ἀγῶνος 1821 καὶ τοῦ ἀγῶνος 1912-1913» ὡς θέμα ἐκθέσεως ἰδεῶν μεταξὺ τῶν μαθητῶν τῶν ἀνωτέρων τάξεων.

Ὁμοίως ἡ Διευθύντρια τῆς Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς Μεταξά, τοῦ Προτίπου Ἐκπαιδευτηρίου Κωνσταντινίδου, τοῦ Δραγατσεῖου, τῆς Παλλάδος καὶ ἄλλων ἔδωκαν τὸ θέμα εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις τῶν.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι θὰ ἐνεργηθῇ πρῶτον μὲ τὸ θέμα αὐτὸ ἕνα εἶδος προκριματικῶν διαγωνισμῶν ἐν ἐκάστῳ σχολεῖῳ μεταξὺ τῶν ἀνωτέρων τάξεων, ἐπιτροπὴ δὲ ἐκ καθηγητῶν τοῦ σχολεῖου θὰ κρίνῃ καὶ θὰ βραβεύσῃ τὸ ἀριώτερον, μονογραφουσα τὰ χειρογραφεῖα του, καὶ κατόπιν ἡ Διευθύντρια ἐκάστον σχολεῖου θὰ μᾶς ἀποστείλῃ τὸ βραβευθεῖσιν μέχρι τῆς 1 Ἀπριλίου.

Ὁλον τὸν σχολεῖον θὰ βραβευθῆναι χειρογραφα θὰ τὰ διαβιβάζομεν εἰς τὴν Ἑλληνογαλλικὴν Ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν κ. κ. Βολωνάκη, Γεν. Γραμματέως, Γ. Δροσίνῃ, Φ. Γεωργαντά, Γ. Μεγαρέως, Γ. Παιδαγωγῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ τῆς Παιδείας καὶ Ν. Λάσκαρη Συγγραφέως, Γ. Ροιλοῦ καὶ Σ. Ξενοπούλου καλλιτεχνῶν ἵνα κρίνῃ καὶ βραβεύσῃ τὸ καλύτερον, κατόπιν δὲ ὁ κ. Υπουργὸς θὰ ἀπονέμῃ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ ὁποίου ἦθελε ὁ μαθητὴς βραβευθῆ, τὸ ἐπαμειβόμενον ἑπαιθλον.

Τὸ κίπελλον τοῦτο, τοῦ ὁποίου βλέπετε παρατιθεμένην τὴν εἰκόνα, θὰ ἀπονέμηται κατ' ἔτος τὴν 21 Μαΐου ἐπέτειον τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τοῦ Βασιλέως, εἰς τὸ σχολεῖον, ὅπερ κατὰ τὸ διαρρηθῶν ἐτος ἦθελε διὰ μαθητῶν του συγκεντρώσει τὰς περισσότεράς λύσεις.

ΤΟ ΕΠΑΘΛΟΝ - ΚΥΠΕΛΛΟΝ

Θὰ γίνεταὶ οὕτω μιὰ σεμνὴ καὶ ὄραία τελετὴ, καθ' ἣν θὰ συγκεντρώνοινται οἱ μαθηταὶ τῶν διαγωνιζομένων σχολείων — ἴσως εἰς τὸ θέατρον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ — τὸ δὲ σχολεῖον, ὅπερ κατὰ τὸ παρελθόν ἐτος εἶχε κερδίσει τὸ κίπελλον, θὰ τὸ προσκομίσῃ ἐν πομπῇ εἰς τὸν τόπον τῆς ἀπονόμης, ὁποῦθεν πάλιν θὰ τὸ παραλαμβάνῃ ἐν πομπῇ ὁ νέος νικητὴς.

* ΜΙΑ ΔΙΚΑΙΑ ΠΡΟΑΓΩΓΗ *

Μετὰ τὴν νέαν διαρρυθμίσιν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἐπιτολῶν τῶν Οἰκονομικῶν, μία ἐκ τῶν Διευθύνσεων αὐτῶν ἀνετίθη εἰς τὸν ἔως ἐσχάτων Τμηματάρχην κ. Γ. Κοφινᾶν, προαχθέντα εἰς Διευθυντὴν. Εἶναι ζήτημα ἂν ἡ Δημοσία Ἐπιτολῶν ἔξῃ νὰ ἐπιδείξῃ πολλοὺς ὑπαλλήλους ὡς αὐτόν. Τὸ πρῶτον εἰσηλθεν εἰς τὸ Ἐπιτολῶν τῶν Οἰκονομικῶν τὸ 1893, ἀπ' εὐθείας ὡς Ἐπιτολῶν Γραμματέως κατόπιν διαγωνισμοῦ, χωρὶς νὰ διέλθῃ ἀπὸ τὴν κατωτέραν ἱεραρχίαν. Ἦτο ἀριστοῦχος διακρίσας τότε καὶ διεκρίθη, τῶσόν ὥστε ὁ Σωτηρόπουλος, εἶχεν εἶπει:

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

«Πρῶτην φορὰν διορίζω ὑπαλλήλον εἰς θέσιν ποῦ τὴν ἐπῆρε μὲ τὸ σπαθὶ του». Ἐκότε διεκρίσθη ταχύντα ὁ κ. Κοφινᾶς εἰς βαθμίδα τῆς ἀνωτέρας ἱεραρχίας καὶ οὕτω μετὰ δεκαετίαν ἀνήλθεν εἰς τὴν ἀνωτάτην θέσιν τοῦ τμηματάρχου α' τάξεως, κατὰ τὸ 1904. Ἐν τῷ μεταξὺ ἠθέλησε νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ ἐκτός τοῦ Ἐπιτολῶν, διὰ νὰ χειρισθῇ ἐκ τοῦ σὺννεγῶν τὸν μηχανισμόν τῆς οἰκονομικῆς ὑπηρεσίας, τῇ αἰτίῃσιν του δὲ ἐποποθετήθη ἐν Κερκίρῃ ὡς Ταμίας, μετὰ ἐν ἔτος ὁμοῦ ἀνεκλήθη ὑπὸ τοῦ Θ. Δηλιγιάννη εἰς τὸ κέντρον τηλεγραφικῶς, ἔνεκα ἰδιαιτέρας ἐκτιμῆσεως καὶ ἀγαθότητος περὶ αὐτοῦ ἀντιλήψεως. Δεκατέσσαρα ὅλα ἐπὶ ὁ κ. Κοφινᾶς διηύθυνε τὸ τμήμα τῶν Μονοπωλίων, φέρων καταναλώσεως καὶ χαρτοσήμου. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ, ἐπῆλθεν οἱ δύο πόλεμοι καὶ ἔλαξεν ὁ κληρὸς εἰς τὸν κ. Κοφινᾶν νὰ ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῶν οἰκονομικῶν Μακεδονίας, ὅπου ἡ δράσις του ἐκίνησε τὸν θαυμασμόν τῶν ἀνταποκριτῶν τῶν Ἐυρωπαϊκῶν ἐφημεριδῶν. Ὁ ἀνταποκριτὴς τῶν «Ταίμς» τοῦ Λονδίνου ἐπέλεξε τὸ ἐγκώμιον τοῦ κ. Κοφινᾶ.

Σπανίως δημοσίως ὑπαλλήλος ἔσχε τοιαύτην ἐπιτυχίαν ὅσην ὁ κ. Κοφινᾶς ἐν τῇ εἰς Θεσσαλονίκην κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐμπολέμου ἀποστολῆς του καὶ μετέπειτα. Εἰργάσθη μὲ ζήλον, μὲ ἀφοσίωσιν, μὲ πατριωτισμόν. Τὰ ἄρθρα του περὶ τῆς Θεσσαλονίκης, τὰ ὁποία ἔγραψε, καὶ ἐντολὴν τοῦ κ. Προϋπουργοῦ, εἰς ἀπάντησιν πρὸς τὸν Βουλγαρικὸν Ποταπὸφ, ἐπῆρξαν καυτήριον διὰ τὸν Βουλγαρικὸν τύπον, ὅστις ἐπὶ πολὺ ἐνησχολήθη μὲ αὐτὰ. Κατόπιν εἰς τὰς διαπραγματεύσεις διὰ τὴν Ἑλληνοσοβιετικὴν περὶ τῆς διαμετακομῆσεως Θεσσαλονίκης συμβάσεως, ὁ κ. Κοφινᾶς ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν ἐπιτυχεῖν δρασίν του διὰ τὸ παρασῆμον τῶν Ταξιαρχῶν.

Ὁ κ. Κοφινᾶς, ὡς γραμματέως τοῦ τελωνιακοῦ τμήματος τοῦ Ἐπιτολῶν, συνέγραψεν ὀγκωδέστατον ἔργον «Ἐμνημῖα τῆς τελωνιακῆς νομοθεσίας». Ἐγκύβητος εἰς βαθεῖας μελέτας τῆς Οἰκονομικῆς καὶ τῆς δημοσιονομικῆς ἐπιστήμης ἐπραγματεύθη ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ καὶ πολλὰς ἄλλας μελέτας, δημοσιευθεῖσας κατὰ καιροὺς ὑπ' αὐτοῦ, θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς τὰ μᾶλλον δυσπεπλητα θέματα τῆς οἰκονομικῆς Ἐπιστήμης. Δεινὸς δὲ τῆς ἐπιστήμης τοῦ Δικαίου μύστις μετὰ πρωτοτυπίας ἠρενήσθη τὴν τελωνιακὴν νομοθεσίαν ἀπὸ νομικῆς ἀποψέως.

Ἀνεξάντητος εἰς συγγραμὰς καὶ ἐπιστημονικὰς μελέτας, ὑπέβη συγχρόνως γονιμώτατος εἰς συγγραφήν νομοσχεδίων, αἰτιολογικῶν ἐκθέσεων καὶ διαταγῶν. Αὐτὸς ἐνέπνευσε, συνέταξε καὶ ἐφήρμοσεν ἐν ἔτει 1909-1910 ὅλην τὴν φορολογικὴν νομοθεσίαν τῆς στρατιωτικῆς ἐπαναστάσεως, εἰς ἣν ὀφείλεται ἡ ἀναζωογόνησις τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Κράτους.

Ἡ Διευθύντρια ἦτις ἀνετίθη εἰς τὸν κ. Κοφινᾶν περιλαμβάνει τὰς τελωνεῖα καὶ τοὺς τελωνιακοὺς φόρους καὶ δασμοὺς ἐξ 80 ἑκατομ. ἐσόδων ἐτησίως, τὴν τελων. ἀστυνομίαν, τὰ κατεργαστάσια καὶ τοὺς φόρους καταναλώσεως καπνοῦ καὶ δεκάτης καπνοῦ ἐκ δρ. 30 ἑκατομ. ἐτησίως, τὰ μονοπώλια παλαιὰ καὶ νέα, Ἑλλάδος ἐκ 18 ἑκατομ. ἐτησίως, τὰ τέλη χαρτοσήμου, φορολογίαν ἀνονήμων ἑταιριῶν κ.λ. ἐξ 25 ἑκατομ. ἐτησίως, τὴν φορολογίαν οἰνοπνεύματος, ζύθου, ἐκρηκτικῶν ὕλων καὶ ἄλλας δευτερευούσης σημασίας φορολογίας ἐκ 10 ἑκατομ. ἐτησίως. Ἐπομένως, τὸ σύνολον τῶν ἐσόδων τῶν διευθυνομένων ὑπὸ τοῦ κ. Κοφινᾶ ἀνέρχεται εἰς 150 ἑκατομ. ἐτησίως, δηλ. ὑπερβαίνει τὸ ἥμισυ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους. Τὰ ζητήματα αὐτὰ ἐγκλείει ἡ Διευθύντρια τοῦ κ. Κοφινᾶ εἶναι λεπτεπίλεπτα, δυσχερῆστατα, πολυσύνθετα, νομικὰ, οἰκονομικὰ, δημοσιονομικὰ, διεθνή, φάσεως. Καὶ ὁμοῦ ἐπιλύονται πάντα μετὰ ταχύτητος καὶ σπουδαιότητος μοναδικῆς καὶ διὰ τῆς πρωτοβουλίας πάντοτε τοῦ ἰδίου Διευθυντοῦ. Ἐκκερμῶντος καὶ παρελκόμενος τῶν ὑποθέσεων εἶναι ἀγνώστα εἰς τὸν ἀκάματον δημόσιον λειτουργόν, τὸν ἐμβριθῆ ἐπιστήμονα καὶ ἀκράς δικαιοσύνης ἐργάτην κ. Κοφινᾶν.

ΤΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΠΟΥ... ΔΕΝ ΚΑΤΑΡΓΟΥΝΤΑΙ

Ὁ πρῶτὸς τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας μιὰ ἐφημερὶς ἐθορόθησε τοὺς ἄρθελες νησιώτας τῆς Ἰθάκης, τῶν Σπεσιῶν καὶ τῶν Ψαφῶν, ἀνακονοῦσα δι, διὰ τοῦ νέου ἐκλογικοῦ νόμου καταργοῦνται τὰ γρῶστα προνομία των. Κατὰ σατανικὴν σύμπτωσιν ἡ εἰδησις αὐτὴ μὲ τὸν ἀνετάβλητον τίτλον «Ὁ νέος ἐκλογικὸς νόμος. — Περιορισμὸς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βουλευτῶν. — Τὰ προνομία τῶν νῆσων καταργοῦνται» στερεοτύπως ἀνεγράφη δις ἢ τρίς καὶ προσηγομένως. Μετὰ τὴν διαφορὰν δι τὴν τελευταίαν φορὰν ὁ γράφων ἐξέθετε καὶ τοὺς λόγους, δι' οὓς ἡ κυβερνήσις θὰ προέβανεν εἰς τὴν κατάργησιν. Καὶ ἔλεγε δι, ἐπειδὴ ὁ ἐν Ἀργολιδοκοροθῆτι κυβερνητικὸς συνδυασμὸς τοῦ κ. Ρέπουλη εἶναι ἀθετήσις, πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ τόνωσιν τὸν καταργοῦνται τὰ προνομία τῶν νησιῶν νῆσων, ἐπαγομένων δὲ τῆς Ἰθάκης καὶ τῶν Σπεσιῶν ἐκλογικῶς εἰς τὸν νομόν Ἀργολιδοκοροθίας, δίδονται 7,000 κοινὰ, τὰ ὁποία συγκεντροῦνται οἱ κ. κ. Μιαούλης καὶ Διομήδης, εἰς τὸν συνδυασμὸν τοῦ κ. Ρέπουλη.

Δὲν θέλω νὰ ἐξετάσω ἂν πράγματι πάσχη ἀπὸ ἀρροφίας ὁ «σκεπαροσοκοτωμένος» συνδυασμὸς τοῦ συμπαθοῦς μου συναδέλφου τῆς ἄλλοτε καὶ τῆς σήμερον, οὔτε διὰ τὸ ἐπὶ τοῦ κ. Μιαούλη καὶ τοῦ κ. Διομήδους μαγειρευμένα κοινὰ θὰ τὸν τονώσουν. Παρετήρησα ὁμοῦ μὲ δημοσιογραφικὸν μάτι δι, ἡ εἰδησις αὐτὴ συνέειπε νὰ γράφεται μόνον δόσεις λόγῳ μεγάλης ἐσοτῆς καὶ ἀσάκας τὴν προτερίαν ἴσαν κλειστὰ τὰ δημόσια γρῶφια. Ὅστις ὁ γράφων τὴν εἰδησι, κοινὰ ἔρωγε καὶ κοινὰ ἐμαρτυροῦσε.

Τί εἶναι ἐπὶ τέλους αὐτὰ τὰ Προνομία; Ἀπλοῦστα: Ἀπὸ τοῦ 1822 διε ἐκλήθησαν αἱ διάφοροι ἐπαρχίαι τοῦ βυποδούλου εἰσὶ τμήματος τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, ὅπερ κατόπιν ἀπετέλεσε τὸ Ἐλευθερον Βασίλειον, νὰ στείλουν εἰς τὸ Βουλευτικὸν ἀντιπροσώπους τῆς παραστάσεως, ὡς ὀνομάσθησαν τότε οἱ βουλευταὶ, ὁρίσθη διὰ νόμον ἀπὸ 9 Νοεμβρίου 1822 ὅπως ἡ Ἰθάκη ἐκλέγῃ 3 βουλευτάς, ἀπὸ δύο δὲ αἱ Σπέσιαι καὶ τὰ Ψαφά.

Ἐν παραγράφῳ 4 ὀρίζει ὁ ἐν λόγω νόμος, δι' οὗ καθιερώθη τὸ προνομίον, τὰ ἐξῆς: «Τὸ Βουλευτικὸν ἐθεσπίαστο καὶ τὸ ἐκτελεστικὸν ἐπεκέρωσε ἰσὺς: Δ' Ἡ νῆσος Ἰθάκη τρεῖς παραστάτας νὰ ἐκλέγῃ, δύο ἡ νῆσος Σπεσιῶν καὶ δύο ἡ νῆσος Ψαφῶν».

Καὶ ἐβρίσχομεν οὕτω ὡς πρώτους παραστάτας τῶν Ψαφῶν παρεδουόντας ἐν τῷ Βουλευτικῷ, πρῶτον τὸν Ἀναγνώστην Μοναρχίδην, εἶτα δὲ τοὺς Γ. Καλαφάτην καὶ Ν. Λουμάκη.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀποκαθίστατο τὸ Ἐλευθερον Βασίλειον, ἀλλὰ τὰ Ψαφά δὲν δῆρῃγον πλέον. Ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Αἰγαίου ἡφαιστοῦδης ἐκείνος κῶνος, ὅστις ἐπὶ μακρῶν συνετάρασε τὰ νερά, ἔσθινε εἰς μιάν συγκλονιστικὴν τελευταίαν ἐκρηξίν, εἰς μιάν ἐκατομβικὴν αὐτοθυσίαν, ἀφθαστον εἰς τραγικότητα καὶ οὕτω, ὅχι μὲ τὸν στόλον τοῦ Χοσρέφ Πασᾶ, ἀλλὰ μὲ τὴν πιστόλαν τοῦ Ἀνώτην τοῦ Βρατσάνου, προσεκομίσθη εἰς τὸν Σουλτὰν Μαμουτὸν χάρτην τοῦ Αἰγαίου, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐπῆρχεν ἡ φροδὰ δι' αὐτὸν νησίς, τὴν ὁποίαν ἐν στιγμῇ παραφορᾶς εἶχε διὰ τοῦ ὄνυχος ἀποξέσει ἐκ τοῦ ἄλλου χάρτου, ὅταν ὁ Χοσρέφ Πασᾶς τοῦ ἐδείκνυε ποῦ Γῆς κείναι τὰ Ψαφά.

Γυμνοὶ καὶ ξεροαχθισμένοι οἱ ἐπιζήσαντες Ψαφιανοὶ ἐκ τῆς νῆσου τὸν παρελήφθησαν ὑπὸ ξένων πλοίων καὶ ἐσοκοπίθησαν τῆδε κακείσῃ, ἐνῷ οἱ κατεπατέοι διέσωσαν ὅσα ἠδυνήθησαν γυναικόπαιδα εἰς Αἴγιναν.

Ὅταν ὑπὸ τὸ καθέστωσ τοῦ Κυβερνήτου καὶ μέχρι τῆς Μεταπολιτενέσεως διήν ἄνομον Ἰουδαίων παρῆμενον οἱ ἀπάτριδες Ψαφιανοὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σοκοπισμένοι. Ἐως ὅτου ἐλειθόσιν τῆς Μεταπολιτενέσεως ἡ Δ' Ἐθνοσυνέλευσις μεταξὺ τῶν πρώτων τῆς ἐξέδοκε καὶ τὸ Δ' νῆφισμα ἀπὸ 31 Ἰανουαρίου 1844, ὅπερ δημοσιεύσθη εἰς τὴν Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως τοῦ 1844 ἐξεῖ οὕτω:

«Εἰς τὰς νῆσους Ἰθάκης καὶ Σπεσιῶν διατηρεῖται ὁ διὰ τοῦ εἰρημένου περὶ ἐκλογῶν παραστατῶν νόμος ὀριζόμενος ἀριθμὸς βουλευτῶν. Τὸ ἀπὸ δικαίωμα διατηρεῖται καὶ ἐπὲρ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ψαφιανῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρω τοῦ νὰ συνοικισθῶσιν ἐπὶς τοῦ Κράτους πρὸ τῆς λήξεως τῆς Α' βουλευτικῆς περιόδου... Τὸ παρὸν νῆφισμα ἐξεῖ τὴν αὐτὴν ἰσχύν τοῦ Συντάγματος».

Ὅταν δυνάμη τοῦ νῆφισματος τούτου, ὅπερ ἡ πρώτη τοῦ ἔλευθερου Λαοῦ συνέλευσις εἰς ἔνδειξιν ἐκτιμῆσεως τῶν ἀγώνων τῆς Ἰθάκης καὶ τῶν Σπεσιῶν, σεβασμοῦ δὲ πρὸς τὴν θυσίαν τῶν Ψαφῶν ἐξέδοκε καὶ διὰ τοῦ ὁποῖου τὸ ἀπὸ 1822 κτηθῆν δικαίωμα ἀποστολῆς παραστατῶν ἐθεσοθετεῖτο προνομικῶς

καὶ κατοχυροῦτο συνταγματικῶς, ἡ Ἰθάκη ἀπέστειλεν εἰς τὴν Βουλὴν 3 ἀντιπροσώπους, αἱ Σπέσιαι 2 καὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι Ψαφιανοὶ, ἀπὸ δὲν ἐπῆρχον πλέον Ψαφά, συνοικισθέντες ἐν Ἐρεοίῳ ἢ Νέοις Ψαφοῖς, 2 μέχρι τῆς Β' Συντακτικῆς ἐν Ἀθήναις Ἐθνοσυνελεύσεως, ἦτις διετήρησε τὰ προνομία ταῦτα διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου τῆς 19 Νοεμβρίου 1864. Καὶ ἐκότε, ψηφισθέντος βραδύτερον (17 Σεπτεμβρίου 1877) τοῦ ΧΜΗ' νόμου, ὅστις ἐν ἄρθρῳ 2 ἐπανελάβε περὶ προνομίων ὅσα καὶ ἡ Συντακτικὴ Συνέλευσις τοῦ 1864, διετηρήθησαν ταῦτα μέχρι τοῦ 1886 διὰ τοῦ νόμου ΑΤ' Β' (α' παρῶφ. τοῦ 2 ἄρθρου) περιορίσθη ὁ ἀριθμὸς τῶν μὲν ἐξ Ἰθάκης βουλευτῶν εἰς 2, τὸν δὲ Σπεσιῶν καὶ Ψαφῶν εἰς 1.

Τὸν περιορισμὸν τούτον ἐνήφισε ὁ Τρικοῦπης, καὶ ἡ ἀντιπολιτενῆσι τότε δι' ἐπιτεῶν ἀγορευέσων κατέδειξε τὴν ἀντισυνταγματικότητα τοῦ νόμου ἐκείνου, μὲλις δὲ διεδύχθη τὸν Τρικοῦπην ἡ κυβερνήσις Δηλιγιάννη, τῷ 1890, ἐπανεφέρε τοῦ πρῶην καθεστώσ διὰ τοῦ νόμου ΑΩΟΖ'.

Ἐἴθον οὕτω τὰ πράγματα μέχρι τοῦ 1910 διε ἐκλήθη ἡ Β' Διπλὴ Βουλὴ μὲ ὀρισμένην ἐντολήν, νὰ ἀναθεωρήσῃ δηλαδὴ ὀρισμένα ἄρθρα τοῦ Συντάγματος, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν συμπεριλαμβάνοντο, τὰ ψηφίσματα τῶν κατὰ καιροὺς Ἐθνοσυνελεύσεων. Φυσικὰ δὲν ἐπῆρχε κανεὶς φόβος περὶ καταργήσεως προνομίων. Ἀλλ' αἰφνης, πρὶν ἀκόμη ἀρχίσουν αἱ ἐργασίαι τῆς Βουλῆς ἐκείνης, μὲ συνήτησεν ὁ ναύαρχος Γκῆνης, τότε ἀντιπρόσωπος Σπεσιῶν, ὁ ὁποῖος μού ἀνεκοίωσεν δι, ἡ κυβερνήσις οκέπειται νὰ καταργήσῃ τὰ προνομία.

Κατόπιν τούτου συνήλθομεν εἰς σύσκεψιν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Γ. Κουντουριώτου, ἀντιπροσώπου Ἰθάκης, οἱ ἀντιπροσώποι Ἰθάκης καὶ Σπεσιῶν καὶ ἀπεφασάσαμεν, ἐφ' ὅσον δὲν ἐγροοῖζομεν τὴν σίασιν τῆς Διπλῆς Βουλῆς, νὰ ἀποφύγομεν πάντα θόρον δυνάμενον νὰ ἐκτροχιάσῃ τὴν συζήτησιν ἐν τῇ Βουλῇ, νὰ μεταβῶμεν δὲ παρὰ τῷ κ. Προϋπουργῷ ἵνα ἐξακριβώσωμεν τὰς φήμας. Πράγματι μετέβημεν παρ' αὐτοῦ ἕνα πρῶτὸ καὶ μᾶς εἶπε τὰ ἐξῆς: «Κύριοι κατ' ἀρχὴν εἶμαι ἐναντίος παντός προνομίου. Εἰς αὐτὸν τὸν δῆμον μόν ἐπῆρχε προνομίον, τὸ ὁποῖον κατήγησε ἐλθὼν εἰς τὴν ἔ

* ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ *

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑΙ.—Διά συμβάσεως, κυρωθείσης διά νόμου, καθιερώθησαν μεταξύ Ρωσσίας και Ελλάδος ταχυδρομικαί επιταγαί. Κατόπιν τούτου παρακαλούνται οι εν Ρωσσία συνδρομηταί του περιοδικού να εταρραστήθωσι να εμβάσωσιν ήμιν τὰ δικαιώματα του Περιοδικού, λαμβάνοντες επ' όψει τὰς κρίσιμους περιστάσεις. Διά τόν αυτόν λόγον δέν θά άποστείλωμεν έφέτος έκτακτον άπεσταλμένον όπως ένεργήσῃ τὰς εισπράξεις μας.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑΝ.—Τήν 17 Ιανουρίου ή Έλληνική κοινότης τής Κωνσταντινης, ή τώσον άκμάζουσα, έδωκε λαμπρόν χορόν εις τὰς αιθούσας του Έλληνικού συλλόγου «Ελπίς», ο όποιος θά άφήσῃ εποχήν.

Πράγματι, όπως μάς γράφουν, χάρις εις τὰς προσπάθειάς του συμπαφούς Προέδρου τής κοινότητος κ. Σπ. Μακρῆ και του Προέδρου τής «Ελπίδος» κ. Τσιτσιλιανοπούλου, οτινες δέν έφείσθησαν κόπου και περιποιήσεων, αλλά και εις τὰς άκαταπονήτους τής Έπιτροπής κυρίαν Έλένην Αασκαριδου, δεσποινίδα Καρατάαλη και κυρίαν Σ. Αασκαριδῃ, αι όποιαι διέθεσαν όλα σχεδόν τὰ εισιτήρια.

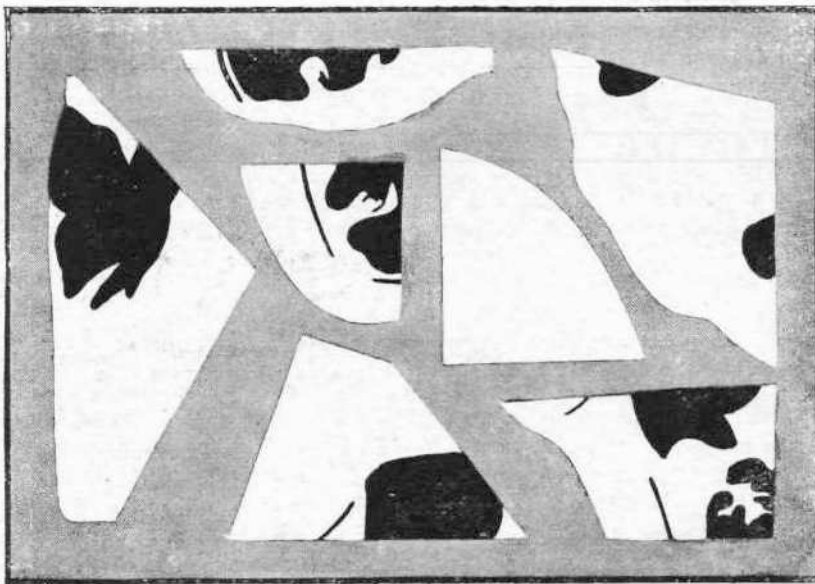
Τόν όρατον αυτόν χορόν έτίμησε διά τής παρουσίας του ο Πρόεδρος τής Α. Μ. κ. Α. Ζανέτος, ο συμπαθέστατος, μετά τής έριτίμου συζύγου του, ο αντιστράτηγος - διοικητής του έκει έδρευόντος 8ου στρατ. σώματος κ. Τζωρτζέσκο, ο Νομάρχης, ο Πρόεδρος τής Γαλλίας, αξιωματικοί πολλοί, δικαστικοί άνώτεροι και διοικητικοί.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.—Εις τήν Έρέτριαν έπετεύθη τέλος ή από καιρού άναμενομένη ανακάλυψις του Ιερού τής Ίσιδος. Έντός μιάς μεγάλης ορθογωνικής αλλῃς, έστρωμένης διά ψηφιδωτών, περικλείεται ο μικρός ιδιόρρυθμος ναός τής θεάς. Άπατλείται ούτος εκ του προνάου, έχοντος δύο κίονας κατά τήν πρόσφιν και βάθρα παρά τόν άντικρῶ τής προσόψεως τοίχου, και εκ του σηκού, εν τῷ όποιῳ υπάρχει εν τῷ μέσῳ κίων, χρησιμεύων πιθανώτατα ως βάσις Ιερού τιος σκευούς και μετ' αυτόν είδος μακρῆς κτιστῆς τραπέζης, επί τής όποιας έτελούντο άγνώστου φύσεως Ιεροτελεστία.

Πρό του ναού τούτου υπάρχει μικρότερον προαύλιον, έχον εν μιᾷ γωνία τετραγωνικόν βάθρον διά θυσίας προς τήν Ίσιδα ως θεάν του Άδου και μετ' αυτόν μέγα βάθρον εκ ενός όγκολίθου, φέρον τήν επιγραφήν «Οι Αιγύπτιοι τῇ Ίσιδι». Οι Αιγύπτιοι ένταθα είναι ίσως οι παραμένοντες εν Αιγύπτῳ Έρετριεῖς, όπως οι ίδιοί μας Άμερικάνοι. Ως έφάνῃ εκ τῶν πολυαριθμῶν επιγραφῶν, πλὴν τῶν Ιερέων, ήσχολοντο εις τήν θεραπείαν του Ιερού τής Ίσιδος και οι ονομαζόμενοι ναύαρχοι, ένακα τελετῆς τινος, ίσως άποδλεπούσης εις τήν λατρείαν τής Ίσιδος ως θεᾶς τῶν θαλασσῶν.

* Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΣΤΙΒΟΣ ΤΗΣ «ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ», *

ΑΠΟ παντού μάς έρχονται, μαζί με τὰς λύσεις του α' πνευματικού διαγωνίσματος και συγχαρητήρια διά «το άνοιγμα του Πνευμ. Στίβου». Ίδου τὸ δεύτερον διαγώνισμα: 'Αντιγράφετε με διαφανές χαρτί τὸ παρατιθεμένον σχῆμα, άποχωρίζετε τὰ στακτιά από τὰ λευκά και

συναρμολογήσει κατόπιν τὰ λευκά. Θά ίδητε τότε ένα άριστούργημα Τέχνης, τὸ όποιον συνετάραξε τόν κόσμο, και μάλιστα όταν τὸ βράδν τὸ τοποθετήσετε κοντά εις τόν τοίχον, εις τρόπον ώστε νά λίπη ή σκιά του εις αυτόν.

Αι λύσεις είναι δεκταί μέχρι 1 Μαΐου. Βραβεῖον: Μία φωτογραφική μηχανή. Μεταξύ πολλῶν λυτῶν θά τεθῇ κληρος.

Δώρα-Δώρα!

Θέλομεν νά δείξομεν τήν ευγνωμοσύνην μας προς εκείνους που περιβάλλουν με στοργήν τὸ έργον μας και μάς έγγράφουν νέους συνδρομητάς. Εις τούς έγγράφοντας λοιπόν ένα συνδρομητήν νέον και άποστέλλοντα ήμιν ταυτοχρόνως τὸ ίσότιμον τής συνδρομῆς του στέλλομεν άμέσως ως δώρον:

10 μονόδραγμα λαγεία του Στόλου τής άμέσως έπομένης κληρώσεως ή μίαν όμβρέλλα, ή ένα άργυροῦν άναπτῆρα σιγάρου, ή τὸν μικρόν Λαρούς, ή τρία ζεύγη γάντια άνδρικά ή μίαν έτησ. συνδρομήν του «Ρωμηού», ή μίαν άργυράν σπιρωθήκη, αξίας εκαστον 10 δραχμῶν. Εις τὸν έγγράφοντα δύο συνδρομητάς ανά δύο εκ τής άνωτέρω κατηγο-

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ.—Με τήν συνήθη του λαμπρότητα έδόθη εις τὸ Φουαγέ του Βασ. Θεάτρου, εόμενῶς παραχωρηθέν υπό τής Α.Γ. του Πρίγκηπος Νικολάου τήν 10 Ιανουαρίου. Όλη ή εκλεκτοτέρα τάξις συνεκεντρώθη, έτίμησε δέ αυτόν διά τής παρουσίας τής και δλοκληρος ή Βασιλική Οικογένεια. Άνάλογος προς τήν όργάνωσιν ήτο και ή επιτυχία υπό έσοφιν εισπράξεων, αιτινες διατίθενται, ως γνωστόν, διά σκοπόν έξόχως φιλόανθρωπον. Άληθῶς δέ και ή θραύσις του συμβουλίου και του ιδρύματος εν τῇ κοινωνία είναι πλέον ή κοινωφελής, επ' ή και ευγνωμοσύνης αξία είναι αι κυρία Ναθαλία Σούτζου και Άλεξ. Παπουδωφ, Έπίτιμοι Πρόεδροι, Έλένη Μ. Νεγροπόντη, Πρόεδρος, Σ. Ααμνή και Β. Καλλιάνη, Άντιπρόεδροι Δέσποινα Ν. Μακκά, Γραμματέας Α. Σαμιωτάκη, Ταμίας Ζωή Βαλτινοῦ, Κ. Λουκάκου, Κ. Παρρέν, Ε. Ααμπάκη, Ισ. Σκουζέ, Άθ. Σταθάτου, Ε. Μπαλατζῆ, Α. Ριαγκούρ, Α. Πουρναρά, Α. Βοσκου, Αικ. Εύκλειδη, Έλ. Βαφιαδάκη και Έλ. Λαωνίδα, Σύμβουλοι.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΤΗΣ ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ.—Όταν έλθουν έφέτος εις τήν Κηφισσιάν από τήν Αιγυπτον, από τὰς Ίνδιαι, από τήν Άφρικήν, από τόν Καύκασον, θά εῖδρον ένα νέον ξενοδοχείον, τήν «Μεγάλην Βρετανίαν» του Τζανιδου, εις μίαν γοητευτικήν θέσιν, με μίαν θαυμαστήν διαίρεσιν, άνετον, λαμπρά επιπλωμένον και μ' ένα κήπον άληθινόν παράδεισον. Και δέν έχουν παρά νά προσθέσουν εις αυτά τὰ φυσικά και επίκτητα πλεονεκτήματά του άπέναντι τῶν άλλων ξενοδοχείων, και τήν γνωστήν κουζίνα του Τζανιδῃ, αλλά και τήν άριστοκρατικήν πνοήν, που ξέρει αυτός νά διῆῃ εις τὸ ξενοδοχείον του, μαζί με ένα εξησκημένον προσωπικόν διά νά άντιληφθῶν ότι, απ' έδῶ και πέραν ο Τζανιδῃς έχει τὰ σηήπτρα τής κινήσεως εις τήν Κηφισσιάν.

Η θεά από τὸ ξενοδοχείον αυτό προς όλα τὰ σημεῖα του δρίζοντος είναι κατι τι που δέν περιγράφεται εύκολα. Απ' έκει ή Πεντέλη με τὸ μαγευτικόν δάσος τής και ή Πάρνης, πέρα έκει που βασιλεύει ο 'Ηλιος θεάμα μαγευτικόν, άληθινόν κάδρον, με πλουσιωτάτας έναλλαγὰς χρωμάτων. Και έκεινο τὸ γραφικώτατον Κεφαλάρι μόλις δύο βήματα από τὸ ξενοδοχείον.

ΕΥΓΕΝΙΑ Α. ΤΡΙΠΤΕΤΑ.—Εις βαθύ γήρας εξεμέτρησε τὸ ζῆν τήν 1 Ιανουαρίου δέσποινα άνάρετος, ή Ευγενία Τριγγέτα, μήτηρ του Γραμματέως τῶν εν Άθήναις Πρωτοδικῶν κ. Αημ. Τριγγέτα. Η «Εικονογραφημένη» σπευδει νά μοιράσῃ τήν λύπην μετά του καλού τής φίλου.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ.—Ο Άριστ. Προβελέγγιος, ο βελουδένιος ποιητής, εξέδωκεν εις κομφόν τομιδιον τόν «Νικηφόρον Φωκάν» του, τήν πεντάπρακτον τραγῳδίαν, ήτις έβραβεύθη εις τόν Β' Άβερῶφειον Διαγωνισμόν του 1913.

ρίας, ή μίαν άργυράν σιαροθήκη, ή μίαν μεταξωτήν όμβρέλλα, ή εν ζεύγος χειροκτιών, ή ένα πορτοφόλι, ή τζάντα κυρίας, αξίας εκαστον δρ. 20. Εις τὸν έγγράφοντα τρεις συνδρομητάς ανά τρία εκ τής πρώτης κατηγορίας, ή ανά εν τής πρώτης και εν τής δευτέρας κατηγορίας, πάντοτε αξίας 30 δραχμῶν. Εις τὸν έγγράφοντα τέσσαρας, ανά εν τής πρώτης και εν τής τρίτης ή ανά δύο τής πρώτης και εν τής δευτέρας κατηγορίας μέχρις αξίας δραχμῶν 40, ή εν μελανοδοχείον, ή τήν Ίστορίαν του καθηγητοῦ Λάμπρου, αξίας δρ. 40. Εις τὸν έγγράφοντα πέντε, ειδη αξίας δρ. 50 και ούτω καθεξῆς, υπό τὸν όρον τής προπληρωμῆς του ίσοτίμου.

Πρόχειρον κανόνι.

Θέλετε — μετά τὰ φροῦτα σας — νά έχετε τήν εντύπωσιν κανονιάς; Πάρετε μίαν μποτιλλια του Vichy ή τής Σαμπάνιας άδεια και γεμίστε τήν νερό εως τὸ τρίτον του ύψους τής. Μέσα εις τὸ νερό διαλύσατε όλίγην σόδα, εις ένα δέ χαρτί τής τράπουλας εις σχῆμα κυλίνδρου, με τὸ ένα άκρον βουλωμένον με στυπολόχατο βάζετε όλίγον τρυγικόν οξύ (δέκα δράμα). Κρεμάτε κατόπιν τήν πυριτοβολήν σας αυτήν με μίαν κλωστήν περασμένην μέσα από τόν φελλόν με τὸ κλεισμένον άκρον προς τὰ κάτω, αλλά χωρίς νά άκουμβῆ ο κυλίνδρος εις τὸ νερό. Υπολογίσατε με τὸ μάτι, όταν έχετε τήν μποτιλλια όρθήν.

Έχετε τώρα έτοιμον τὸ κανόνι σας και δέν μένει παρά τὸ παράγγελα «Πῶρ!» Δέν έχετε παρά νά βουλώσετε τήν μποτιλλια και νά πλαγιάσετε τήν μποτιλλια επάνω εις 2 μολύβια (δρ. σχῆμα). Τὸ νερό εισδύει διά του στυποχάρτου εις τόν κυλίνδρον και επιδρᾷ χημικῶς τὸ διαλυόμενον τρυγικόν οξύ επί τής σόδας, άναπτύσσεται δέ άφθονον άέριον Διοξειδιον του Άνθρακος, τὸ όποιον εκποματίζει βιαίως τήν μποτιλλια με ένα κρότον σάν του κανοιού, ενῶ ο μὲν φελλός με τόν κυλίνδρον με δύναμιν εκσφενδονίζονται προς τὰ εμπρός σάν βλήμα, ή δέ μποτιλλια με τήν άντωση τής εκτονώσεως ανατροχάζει επάνω εις τούς κυλιβαντας προς τὰ όπισω.

Ο φωτογραφ. διαγωνισμός

Η «Εικονογραφημένη» προκηρύσσει μέγαν φωτογραφικόν διαγωνισμόν, καθ' όν θά βραβευθῶν τρεις εκ τῶν σταλησομένων φωτογραφιῶν, ήτοι θά βραβευθῇ πρῶτον ή καλλονή, δεύτερον ή εκφρασις και τρίτον παιδικαί φωτογραφίαι πόζας, εκφράσεως και καλλονῆς.— Δεκταί φωτογραφίαι Cabinet μέχρι τής 1 Μαΐου έ.ε. Αι βραβευθησόμεναι φωτογραφίαι θά δημοσιευθῶσιν. Η Έλληανόδικος Έπιτροπή κατηγορίσῃ εκ τῶν κ.κ. Γ. Ροῖλου, Ζωγράφου, Νικ. Πιλαβίου, Αρχιτέκτονος - Ερασιτέχνη Φωτογράφου και Ε. Ξανθοπούλου Φωτογράφου. Ο Διαγωνισμός είναι άνοικτός. Δηλαδή δύνανται νά μετάρχουν και μη συνδρομηταί του Περιοδικού.

